Ο ΟΡΘΟΔΟΞΟΣ ΠΑΡΑΤΗΡΗΤΗΣ

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟΝ

ΤΟΜΟΣ Δ'

THE ORTHODOX OBSERVER

ΑΡΙΘΜ. 86

Ὁ Ἱερατ. Προϊστάμενος καὶ ἡ Ἐκκλησιαστικὴ Χορῳδία τῆς Κοινότητος Charlotte, N. C.

ΠΡΟΝΟΙΑ-ΤΗΣ-ΕΛΛΗΝ Α Ω ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΗΣ-ΑΜΕΡΙΚΗΣ

Published Bi-weekly by the Greek Archdiocese Publications Association
Publication Office:
240 West 23rd Street, New York, N. Y.
Editorial and Advertising Offices:
Greek Archdiocese, 25-19 30th Drive, Astoria, N. Y.
Tel. AStoria 8-1653

Yearly Subscriptions:
United States and Canada $2.00—Foreign $2.50
Ten Cents a Copy
Vol. IV′ No. 86. — July 3, 1938
Entered as second class matter Nov. 21, 1934, at the post office at New York, N. Y., under the Act of March 3, 1879.

ΣΤΑΤΙΣΤΙΚΗ ΓΑΜΩΝ

		'Ονοματεπώνυμον Νυμφευθέντων		Κοινότης	Τελέσας τὸν Γάμον 'Ιερεύς
'Ιούν.	1	Howard F. Lange	Σοφία Ν. Νασίκα	Machester, N. H.	Αἰδ. Ε. Τριανταφυλλίδης
»	»	Γεώργιος Α. Καλομοίρης	Muriel H. Smith	Washington, D. C.	Αἰδ. Θωμᾶς Δανιὴλ
»	2	'Αθανάσιος Τ. Κοντοῦρος	'Ελένη Γ. Μπακογεώργου	Barrie, Ont., Can.	'Αρχιμ. 'Ι. Σταύρου
»	3	Κων)τῖνος Ε. Δημητρακόπουλος	- Μαρία Κ. Τσαρτάρη	Bronx, N. Y.	Αἰδ. Καλ. Χατζηλάμπρου
»	4	Γεώργιος Β. Κασκαβάλης	Μαρία Ο. Σούζα	Pittsburgh, Cal.	Αἰδ. Γ. Σαρδούνης
»	5	'Αντών. Κ. Πρωτοπαπαδάκης	Γεωργία Β. Μανδρέα	Springfield, Mass.	Αἰδ. Π. Παπαθεοφράστου
»	»	'Αθανάσιος Α. Μέγγος	Μαρία Π. Κανελλάκου	Chicago, Ill.	Πανοσ. 'Αντ. 'Ιατρίδης
»	8	Νικόλαος 'Ηλιάδης	Χάϊδω Τζανεδάκη	Nassau, N. P., Bahamas	Αἰδ. Καλλίνικος Σπηλιάδης
»	»	Δημ. Λάμπης	'Ανδρ. Χρυσογέλου	Bronx, N. Y.	Αἰδ. Καλ. Χατζηλάμπρου
»	»	Σωτ. Λαρόπουλος	Αἰκ. Παρασκευοπούλου	Bridgeport, Conn.	Αἰδ. Π. Ραπτέλης
»	»	Γεώργιος Ποῦλος	Αἰκατερίνη Μακρῆ	Chicago, Ill.	Αἰδ. Ι. Μεσαρχάκης
»	»	Παναγ. Σταθόπουλος	'Αθ. Διαμαντοπούλου	Chicago, Ill.	Αἰδ. Μᾶρκος Πετράκης
»	»	Παναγιώτης 'Ηλιόπουλος	Τοῦλα Σπανοῦ	Chicago, Ill.	Αἰδ. Μᾶρκος Πετράκης
»	»	Παναγιώτης Κλεκόρης	'Ελένη Νίκα	Chicago, Ill.	Αἰδ Μᾶρκος Πετράκης
»	»	Κωνσταντῖνος Σπηλιώτης	Λυγερὴ Σκάγκου	Peabody, Mass.	Αἰδ. Γ. Οἰκονομίδης
»	»	'Ιωάννης Παπαδημητρίου	'Αλεξάνδρα Μανίκα	Schenectady, N. Y.	'Αρχιμ. Τιμ. Παντελάκος
»	»	'Αναστ. Φιλίππου	Θάλεια Χίλαρη	Astoria, L. I., N. Y.	'Αρχιμ. Γερμανὸς Πολυζωΐδης
»	»	Βασίλειος Ἀγαλιώτης	'Ιφιγένεια Ξένου	New York City	Αἰδ. Χρῆστος Μωρογεῶργος
»	»	Γρηγ. Σκιαδᾶς	'Ελένη Παναγιωτοπούλου	New York City	Αἰδ. Βασ. Παπαδόπουλος
»	»	Νικόλ. Σκαρβέλης	'Αναστασία Κοκράνη	Pittsburgh, Pa.	Αἰδ. Νικόλαος Σακελλαρίδης
»	»	Γεώργιος Βασιλάκος	Τριάνθη Καράμπελα	Brooklyn, N. Y.	Αἰδ. Δημήτριος Βιτσέντζος
»	9	Λουκᾶς Μίχος	Παναγιώτα Σπυριδοπούλου	Washington, D. C.	Αἰδ. Θωμᾶς Δανιὴλ
»	»	'Αντώνιος Γ. Λιάπης	Χρυσάνθη Σιούμπουρα	Monessen, Pa.	Αἰδ. Πέτρος Παπαδᾶκος
»	10	Νικόλαος Ντουντούμης	Μαρία Σταματιάδου	Somerville, Mass,	Αἰδ. 'Ιωάν. 'Ιεροθέου
»	»	'Ιωάννης Γονάτος	Βιργινία 'Αποστολίδου	Brooklyn, N. Y.	Αἰδ. Ι. Στρογγυλὸς
»	»	Σταμ. Παναγόπουλος	Σοφία Χριστοδούλου	Omaha, Nebr.	Αἰδ. 'Εμμανουὴλ Παπαπαναγιώτου
»	»	Νικόλαος Α. Κελεπούρης	Θεμ. 'Αλεξανδρῆ	Detroit, Mich.	Αἰδ. Γεώργιος Πετρίδης
»	12	Σάββας Στρατηγάκης	Ναομὴ Breedem	Somerville, Mass.	Αἰδ. 'Ιωάννης 'Ιεροθέου
»	»	'Αριστ. Σταυρόπουλος	Αἰκ. Α. 'Αποστολοπούλου	Dover, N. H.	Αἰδ. Κωνσταντῖνος Βασιλείου
»	»	'Ιωάννης Κρητικὸς	'Αγγελικὴ Σιδερῆ	Peabody, Mass.	Αἰδ. Γεώργιος Οἰκονομίδης

ΕΞΕΔΟΘΗ Η ΔΕΥΤΕΡΑ ΕΚΔΟΣΙΣ

—» ΤΟΥ «—

'Αλφαβηταρίου τοῦ 'Ελληνόπαιδος

ΚΩΝΣΤΑΝΤΟΠΟΥΛΟΥ — ΤΕΥΧΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

ΚΑΤΑ ΠΟΛΥ ΕΠΗΥΞΗΜΕΝΗ ΚΑΙ ΒΕΛΤΙΩΜΕΝΗ

'Η Δευτέρα Ἔκδοσις τοῦ 'Αλφαβηταρίου Κωνσταντοπούλου, τοῦ ὁποίου γίνεται χρῆσις εἰς τὰ περισσότερα καὶ μεγαλείτερα 'Ελλ. Σχολεῖα τῆς 'Αμερικῆς, περιέχει 24 ἐπὶ πλέον σελίδας διδακτικῆς ὕλης, ἀποτελουμένη οὕτως ἀπὸ 72 σελίδας, ἀντὶ 48, ἃς εἶχεν ἡ Πρώτη Ἔκδοσις. 'Επίσης ἔχει μεγάλα γράμματα εἰς τὰς 18 πρώτας σελίδας, ἀντὶ 7 ὡς ἡ προηγουμένη ἔκδοσις. 'Εκτὸς τούτων, ἔχει πλουτισθῆ μὲ ἄνω τῶν 20 εἰκόνων, περιλαμβάνουσα οὕτω περὶ τὰς 60 πολυχρώμους εἰκόνας, σχεδιασθείσας ἐπίτηδες διὰ τὰ μαθήματα τοῦ βιβλίου.—Τιμᾶται μόνον 55c.

D. C. DIVRY, Inc.

240 WEST 23rd STREET
NEW YORK, N. Y.

Ο ΟΡΘΟΔΟΞΟΣ ΠΑΡΑΤΗΡΗΤΗΣ

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟΝ, ΠΡΟΝΟΙΑ ΤΗΣ

ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΟΥ ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΗΣ ΑΜΕΡΙΚΗΣ, 25-19 30th Drive, Astoria, L. I., N. Y.

ΕΤΟΣ Δ'. Ἀριθ. 86. Διευθυντής: Ἀρχιμ. ΓΕΡΜΑΝΟΣ ΠΟΛΥΖΩΙΔΗΣ 3 ΙΟΥΛΙΟΥ 1938

Η ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΚΑΙ Η ΑΠΟΦΟΙΤΩΣΑ ΝΕΟΤΗΣ

Δὲν ὑπῆρξε σχολεῖον ἐν τῇ Μεγάλῃ ταύτῃ καὶ φιλομούσῳ Χώρᾳ εἰς τὸ ὁποῖον κατὰ τὰς ἡμέρας αὐτάς, ἐπὶ τῇ λήξει τῶν μαθημάτων καὶ ἐπὶ τῇ ἀπονομῇ τῶν πτυχίων πρὸς τοὺς ἀποφοίτους, νὰ μὴ ἀναγνωσθῇ κατὰ τὴν σχετικὴν σχολικὴν Τελετήν, περικοπὴ ἐκ τῆς Ἁγίας Γραφῆς, κατὰ τὸ Σύνταγμα τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν, καὶ νὰ μὴ κληθῇ ἀνώτερος Κληρικὸς διὰ νὰ προσφωνήσῃ τοὺς τελειοδιδάκτους.

Παντοῦ δέ, ἀπ' ἄκρου εἰς ἄκρον, τόσον εἰς τὰ κατώτερα ὅσον καὶ εἰς τὰ ἀνώτερα κέντρα μορφώσεως, κληρικοὶ διαφόρων ἀποχρώσεων προσεκλήθησαν διὰ νὰ παρακολουθήσουν τὴν σχετικὴν τελετήν. Καί, ἐπ' εὐκαιρίᾳ, ἐξεφωνήθησαν ἐπιγραμματικώτατοι λόγοι χάριν τῆς νεότητος ἐπὶ τῆς ὁποίας στηρίζεται πάντοτε τὸ μέλλον τῆς ἀνθρωπότητος ὅλης, ὅπως γνωρίζομεν.

Ἰδιαιτέρως ἐτονίσθη ἀπὸ ἐξέχοντας ἐπιστήμονας καὶ διαφόρους Ἀρχηγοὺς Ἐκκλησιῶν καὶ ὀργανώσεων ὅτι ἡ νεότης κατὰ τὰς ἡμέρας αὐτὰς τὰς μεταβατικάς, πρέπει νὰ ἔχῃ κλειστὰ τὰ ὦτα εἰς διαφόρους θεωρίας, ξένας πρὸς τὴν ἀποστολὴν τοῦ ἀνθρώπου καὶ τὰς οἰκογενειακὰς παραδόσεις, ἂν θέλῃ νὰ γίνῃ δημιουργὸς μιᾶς ἀνωτέρας Κοινωνίας, μιᾶς καλυτέρας ἀνθρωπότητος παρ' ὅ,τι εἶναι ἡ σημερινή.

Εἶναι ἀληθές—καὶ πρέπει νὰ ὁμολογηθῇ—ὅτι κατὰ τὰ τελευταῖα ἔτη παντοῦ μεταξὺ μερικῶν φοιτητῶν ἐπεκράτησαν ἰδέαι ὄχι καὶ τόσον εὐχάριστοι. Ὁ Θρησκευτικὸς σκεπτικισμὸς ἔχει ἐπηρεάσει ἀρκετὰ τὴν νεολαίαν, πρὸ παντὸς ἐκείνην, ἡ ὁποία θὰ ἔπρεπε, λόγῳ τῶν σπουδῶν καὶ τῶν γνώσεών της ποὺ ἀποκτᾷ φοιτῶσα εἰς κολλέγια καὶ πανεπιστήμια, νὰ εἶνε οἰκοδόμος καὶ ποδηγέτις τοῦ λαοῦ. Δὲν λέγει ὑπερβολὰς ἡ στήλη αὐτή, φροντίζουσα νὰ εἶνε πάντοτε μετριοπαθὴς καὶ αἰσιόδοξος. Καὶ ἂν σήμερον τονίζει τὸ σημεῖον τοῦτο, τὸ κάμνει μετὰ ἰδιαιτέρου πόνου, θέλουσα νὰ ὑπενθυμίσῃ ἐπικαίρως μερικὰς σκέψεις:-

Ἡ θρησκευτικότης εἶνε ἐμφυτευμένη εἰς τὸν ἄνθρωπον· πουθενὰ δὲν ὑπάρχει λαὸς μὴ θρησκεύων. Ἀποδεικνύουν τοῦτο, πέραν πάσης συζητήσεως, ἡ Ἀρχαιολογία, ἡ Ἱστορία καὶ ἡ Ἐθνολογία. Καμμία φυλὴ δὲν εἶνε τόσον ἀπολίτιστος καὶ τόσον ἀγρία ὥστε νὰ μὴ θρησκεύῃ, νὰ μὴ προσεύχηται καὶ νὰ μὴ ζητῇ τὴν βοήθειαν Θεοῦ. Εἶνε δὲ γνωστὸν εἰς ὅλους ὅτι ὁ Πλούταρχος, γράφων πρὸς Κολώτην, μεταξὺ ἄλλων ἔλεγε καὶ τὰ ἑξῆς ἱστορικά:

«εὕροις πόλεις ἀτειχίστους,
ἀγραμμάτους, ἀβασιλεύτους,
ἀοίκους, ἀπείρους θεάτρων·
ἀνιέρου δὲ πόλεως καὶ ἀθέου,
μὴ χρωμένης εὐχαῖς, οὐδεὶς
ἐστιν, οὐδ' ἔσται θεατής».

Ἐπιστήμονες, ἐκ τῶν ἐξοχωτέρων, ἀρχαιότεροι ἡμῶν καὶ σύγχρονοι, ἀπέδειξαν καὶ ἀποδεικνύουν δι' ἐπιχειρημάτων ἀδιασαλεύτων, ὅτι ἡ θρησκευτικότης εἶνε συστατικὸν τῆς ψυχῆς, καὶ ἀχώριστος σύντροφος τοῦ ἀνθρώπου, ὁ δὲ πολὺς Γκαῖτε ἐπιγραμματικώτατα εἶπεν:- «ἀλλοίμονον εἰς τὸν ἄνθρωπον ἐκεῖνον διὰ τὸν ὁποῖον τὸ πᾶν εἶνε ἡ λογική». Μεγάλη ἀλήθεια, εὔστοχος παρατήρησις. Ἀλλοίμονον εἰς τὸν ἄνθρωπον ἐκεῖνον ὁ ὁποῖος θέλει νὰ μετρᾷ τὸ πᾶν μὲ τὸν διαβήτην καὶ τὸ μικροσκόπιον.

Ἀλλὰ μήπως καὶ αἱ λεγόμεναι θετικαὶ καὶ μηχανικαὶ ἐπιστῆμαι ἐξετόπισαν τὴν θρησκείαν; Πολλοῦ γε καὶ δεῖ. Αἱ συντελεσθεῖσαι πρόοδοι τῶν Φυσικῶν Ἐπιστημῶν πᾶν τοὐναντίον ἐνίσχυσαν καὶ ἐνισχύουν, ἡμέρᾳ τῇ ἡμέρᾳ, τὴν ἰδέαν ὅτι δὲν ὑπάρχει κ α μ μ ί α ἀ π ο λ ύ τ ω ς ἀντίθεσις μεταξὺ τοῦ ἀγνοῦ θρησκευτικοῦ αἰσθήματος καὶ τῶν Θετικῶν λεγομένων Ἐπιστημῶν· τοὐναντίον μάλιστα ἀπεδείχθη ὅτι ἡ μία ὑποβοηθεῖ ἁρμονικώτατα τὴν ἄλλην.

Μηχανικοὶ διάσημοι, φυσιοδίφαι διακεκριμένοι, τονίζουν, δι' ἔργων καὶ λόγων, ὅτι ὄχι μόνον συμβιβάζεται ἡ Θρησκεία μετὰ τῆς Ἐπιστήμης, ἀλλὰ καὶ ὅτι τὸ βαθὺ ἐπιστημονικὸν πνεῦμα διεγείρει, ἀσφαλῶς, καὶ βαθὺ θρησκευτικὸν συναίσθημα. Χημικοί, Μαθηματικοί, Γεωπόνοι καὶ ἄλλοι, διαφόρων κλάδων, ἐκλεκτοὶ Ἐπιστήμονες, κορυφαὶ ἐν τῇ μαθήσει,

διεκρίθησαν ἐπὶ θρησκευτικότητι καὶ ἠθικῇ ζωῇ, ὅπως θὰ ἔχωμεν παραδείγματα ὅλοι μας.

Εἶνε λοιπὸν δικαιότατον νὰ τονισθῇ σήμερον πρὸς τὴν σπουδάζουσαν καὶ τὴν ἀποφοιτῶσαν νεότητα, ἡ ὁποία, αὔριον, θὰ κατέχῃ καὶ αὐτὴ τὰ σκῆπτρα ἐν τῇ ἐπιστήμῃ ὅτι ἡ Θρησκεία δὲν εἶνε ἀναχρονισμός. Δὲν εἶνε κάτι ἐπουσιῶδες δι' αὐτήν. Δὲν εἶνε πέμπτος τροχὸς ἁμάξης. Ἀλλὰ εἶνε τὸ Α καὶ τὸ Ω δι' αὐτήν. Εἶνε ἡ ἀρχὴ καὶ τὸ τέλος τῆς προόδου αὐτῆς.

Δὲν εἶνε οὔτε κἂν ἀνάγκη νὰ τονισθῇ ὅτι ἡ Κοινωνία μεγαλουργεῖ π ά ν τ ο τ ε ὑπὸ τὴν ἄφθονον ἐπίδρασιν τῆς Ἁγνῆς Θρησκείας. Αἱ ὡραιότεραι καὶ αἱ εὐγενέστεραι χειρονομίαι, αἱ τιμιώτεραι πράξεις, ἐκπηγάζουν ἀπὸ τὴν θρησκευτικότητα. Τὰ μεγαλύτερα ἰδανικὰ εἶνε τῆς θρησκείας ἀποτελέσματα, εἶπε μία φιλοσοφοῦσα νεωτέρα διάνοια. Καὶ πράγματι, αὐτὸ βεβαιοῖ καὶ ἡ Ἱστορία ὅλη, ἀρχαία καὶ σύγχρονος, ξένη καὶ ἡμετέρα.

Ὤ, ἐὰν ἡ σπουδάζουσα νεότης ἠδύνατο νὰ κατανοήσῃ βαθύτατα τί ὑπηρεσίας ἀναμένει ἀπὸ αὐτὴν ἡ ὁμογένεια καὶ ἡ Ὀρθοδοξία ἐν τῇ Μεγάλῃ ταύτῃ Χώρᾳ τῶν 125 ἑκατομμυρίων! Ἀσφαλῶς θὰ ἀνέπτυσσεν ὅλας τὰς δυνάμεις της διὰ νὰ ἐξυπηρετήσῃ Αὐτήν. Καὶ αὐτὸ θὰ ἀπετέλει τὸ μεγαλύτερον, τὸ θετικώτερον ἔργον. Τὸ νὰ ἀναπτύσσῃ κανείς, καὶ πρὸ πάντων ἡ νεότης, αἰσθήματα θρησκευτικότητος εἶνε τὸ συγκινητικώτερον ὁμολογουμένως πρᾶγμα.

Θέλομεν εἰλικρινέστατα νὰ πιστεύωμεν ὅτι ὁ μολυσμένος ἀὴρ τὸν ὁποῖον προσπαθοῦν μερικοὶ νὰ μεταδώσουν καὶ εἰς ἄλλους, διὰ νὰ συνταράξουν κατόπιν τὴν Κοινωνίαν, δὲν θὰ φθάσῃ μέχρι τῆς νεότητος ἢ ἂν θὰ φθάσῃ δὲν θὰ τὴν ἐπηρεάσῃ τοὐλάχιστον, ἀλλὰ θὰ εἶνε παραστικός, ὅπως παραστικὰ καὶ ἀδύνατα ἦσαν καὶ τόσα ἄλλα κύματα κοινωνικῆς ἀνεμοζάλης ποὺ κατέπεσαν κατὰ τῆς νεολαίας ἄλλων, προηγουμένων ἐποχῶν.

Προορισμὸς τῆς νεολαίας καὶ μάλιστα τῆς σημερινῆς, εἶνε νὰ ἡγῆται κάθε θρησκευτικῆς κινήσεως, νὰ ἐνθουσιᾷ εἰς κάθε ἀγαθὸν καὶ ὡραῖον καὶ τὸν ἐνθουσιασμόν της αὐτὸν ἀνέπαφον νὰ μεταδίδῃ καὶ πρὸς τοὺς ἄνω καὶ πρὸς τοὺς κάτω, πρὸς ὅλας τὰς κατευθύνσεις. Αἱ ὕψισται θρησκευτικαὶ καὶ ἠθικαὶ ἀξίαι ὀφείλουν νὰ λαμβάνουν τὴν μεγαλυτέραν ἐνθάρρυνσιν ἀπὸ τὴν νεότητα πάντοτε. Αὐτὴ ἂς εἶνε ἡ κινητήριος δύναμις κάθε καλοῦ καὶ ὡραίου. Μακρὰν ἀπὸ τὴν νεολαίαν ἰδέαι συγκεχυμέναι καὶ δηλητηριώδεις.

Παρακαλοῦνται ὅσοι ἐκ τῶν συνδρομητῶν μας δὲν ἐπλήρωσαν τὰς συνδρομάς των νὰ πληρώσουν αὐτὰς εἰς τοὺς ἐγγράψαντας αὐτοὺς ἢ νὰ τὰς ἀποστείλωσιν ἀπ' εὐθείας εἰς τὰ γραφεῖα τοῦ περιοδικοῦ δι' ἐπιταγῆς, ἐπ' ὀνόματι:

THE ORTHODOX OBSERVER
25-19 30th Drive, Astoria, N. Y.

ΤΑ ΧΕΡΙΑ ΤΟΥ ΙΗΣΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ

Ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς ἔλαβεν ἀνθρώπινον σῶμα καὶ γνωρίζει, συνεπῶς, ὅλους τοὺς πόνους τῶν ἀνθρώπων. Εἰς τὸ φρέαρ ἐπεθύμησε νὰ ἔχῃ νερὸ διὰ νὰ πίῃ. Ἄνθρωπος ὤν, ἐπῆγε νὰ κοιμηθῇ εἰς ἕν πλοῖον τὸ ὁποῖον ἀνῆκεν εἰς τοὺς μαθητάς Του. Πρὸ τοῦ τάφου τοῦ Ἁγίου Λαζάρου, ἔχυσεν ἀνθρώπινα δάκρυα. Διῆλθε δι' ὅλης τῆς ἀνθρωπίνης ἐμπειρίας.

Ἀλλ' ἔτυχε ποτὲ νὰ παρατηρήσητε ὅτι ὁπουδήποτε εἰς τὴν Ἁγίαν Γραφὴν ἀναφέρεταί τι περὶ τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως τοῦ Ἰ. Χριστοῦ ἀμέσως ἀναφέρεται, ἐκ παραλλήλου, καὶ ἡ Θεότης Αὐτοῦ; Φαίνεται ὅτι τὸ Ἅγιον Πνεῦμα ἐπίτηδες ἔθεσε μαζὺ τὰ δύο διακεκριμένα καὶ χωριστὰ μέρη τοῦ Σωτῆρος. Κατὰ τὰς σημερινὰς ἡμέρας, ἡ τραγωδία τοῦ μοντερνισμοῦ ἐκδηλώνεται ἐν τῇ ἐπιθυμίᾳ τοῦ νὰ καταβιβάσῃ τὸν Ἰησοῦν Χριστὸν εἰς τὸ ἐπίπεδον τῆς συνήθους ἀνθρωπότητος.

Μερικοὶ ἀποβλέπουν πρὸς Αὐτὸν ὡς πρὸς ἕνα ἄνθρωπον, ὡς πρὸς ἕν ἱερὸν πρόσωπον, ὡς πρὸς ἕνα ἄνθρωπον τοῦ ὁποίου, λέγουν, τὸ παράδειγμα εἶνε ἄξιον μιμήσεως. Ἀλλὰ δὲν θέλουν, δυστυχῶς, νὰ τὸν ἀναγνωρίσουν ὡς «Θεὸν ἀληθινὸν ἐκ Θεοῦ ἀληθινοῦ». Δι' αὐτὸ ὁπουδήποτε εἰς τὴν Καινὴν Διαθήκην ἀναφέρεται ἡ ἀνθρωπίνη φύσις τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, ἀμέσως κἄπου ἐκεῖ κοντὰ εἰς τὴν ἀφήγησιν θὰ ἀναφερθῇ, ἀπαραιτήτως, καὶ ἡ Θεότης Του, διὰ νὰ μὴ τονισθῇ ἡ μία φύσις τοῦ Χριστοῦ εἰς βάρος τῆς ἄλλης.

Ὡς ἄνθρωπος, ἐκουράζετο κατὰ τὰς ὁδοιπορίας Του καὶ ἀνεκουφίζετο μὲ μίαν μικρὰν ἀνάπαυσιν γύρω ἀπὸ τὸ φρέαρ. Ἀλλὰ ὡς Θεός, ἠμποροῦσε νὰ διαβάσῃ τὸ παρελθὸν τῆς Σαμαρείτιδος κατὰ τοιοῦτον τρόπον ὥστε ἡ γυναῖκα ἐκείνη τῆς Σαμαρείας νὰ εἴπῃ:—«Κύριε, θεωρῶ ὅτι προφήτης εἶ σύ», καὶ ἐπιστρέφουσα εἰς τὴν πόλιν της νὰ προσθέσῃ:—«δεῦτε, ἴδετε ἄνθρωπον ὅς εἶπέ μοι πάντα ὅσα ἐποίησα· μήτι οὗτος ἐστιν ὁ Χριστός;»

Ὁ ἄνθρωπος, ὁ Χριστός. Καὶ ἦτο καὶ τὰ δύο. Ὡς ἄνθρωπον Τὸν βλέπετε νὰ ἀποσύρεται διὰ νὰ ἀναπαυθῇ εἰς τὸ πλοῖον, ἀλλ' ὡς Θεὸν Τὸν βλέπετε νὰ διατάσσῃ τὴν τρικυμιώδη θάλασσαν νὰ κοπάσῃ. Ὡς ἄνθρωπον, Τὸν εὑρίσκετε νὰ ἑνώνῃ τὰ δάκρυά Του μὲ τὰ δάκρυα τῶν φίλων τοῦ δικαίου Λαζάρου, ἀλλ, ὡς Θεὸν Τὸν βλέπετε δυνάμενον νὰ λέγῃ πρὸς τὸν νεκρόν:—«Δεῦρο ἔξω». Ὥστε τὸ χέρι τοῦ Χριστοῦ εἶνε ἀνθρώπινον, ἀλλ' εἶνε, ἐν ταὐτῷ καὶ θεῖον. Ὡς ἄνθρωπος, ἀντιλαμβάνεται ὅλας τὰς ἀνάγκας τῆς ἀνθρωπότητος, καὶ ὡς Θεός, δύναται νὰ ἐκπληρώσῃ ὅλας τὰς ἀνάγκας ἐκείνας ὅσον δήποτε μεγάλαι καὶ ἂν εἶναι.

Ἐὰν προσέξῃ κανεὶς μετὰ προσοχῆς τοῦ Χριστοῦ τὰ χέρια, θὰ ἰδῇ ὅτι αὐτὰ δὲν διαφέρουν ἀπὸ τὰ χ έ ρ ι α ἑνὸς ἁπλοῦ ἐ ρ γ ά τ ο υ. Ὡς παιδίον ὁ Χριστὸς ἐβοηθοῦσε τὸν Ἰωσήφ· κατόπιν ἔμαθε τὴν ἐργασίαν τοῦ λεπτουργοῦ. Ἀπὸ τὸ δέκατον πέμπτον ἴσως ἔτος τῆς ἡλικίας Του ὁ Χριστός, μέχρις ὅτου συνηντήθη μὲ τὸν Ἰωάννην τὸν Βαπτιστὴν εἰς τὸν Ἰορδάνην ποταμόν, εἰργάζετο καὶ ἐκέρδιζε τὸν ἄρτον Του μὲ τὸν ἱδρῶτα. Δι' αὐτὸ καὶ βλέπομεν τοὺς Φαρισαίους εἰς τὴν Καινὴν Διαθήκην νὰ λέγουν περὶ τοῦ Ἰησοῦ μόλις Οὗτος ἤρχισε τὸν Δημόσιον Βίον Του:—«Δὲν εἶνε οὗτος ὁ λεπτουργός;»

Καθ' ἡμέραν εἰργάζετο εἰς τὸ ξυλουργεῖον, κατασκευάζων ἔπιπλα διὰ τοὺς οἴκους, ἄροτρα διὰ τοὺς γεωργοὺς κ.

τ. λ. Γνωρίζει ἐπομένως τὰς σημερινὰς ἀνάγκας· γνωρίζει τί σημαίνει νὰ σηκώνηται κανεὶς τὴν πρωΐαν καὶ νὰ ἐργάζηται καθ' ὅλην τὴν ἡμέραν. Εἰς τὴν πρὸς Ἑβραίους ἐπιστολὴν ρητῶς ἀναφέρεται: «ἔχομεν Ἀρχιερέα δυνάμενον νὰ συμπαθήσῃ εἰς τὰς ἀσθενείας ἡμῶν, πειρασθέντα κατὰ πάντα καθ' ὁμοιότητα ἡμῶν, χωρὶς ἁμαρτίας» (Ἑβρ. 4. 14). Καὶ αὐτὸ ἀκριβῶς εἰς τὰς ἡμέρας αὐτὰς τῆς ἀγωνίας καὶ τῶν στενοχωριῶν, πρέπει νὰ μᾶς φέρῃ πλησιέστερον πρὸς τὸν Χριστόν. Μέσα εἰς τὰς ἀπείρους φροντίδας καὶ τὰς δοκιμασίας τοῦ οἴκου, τῶν ἐργασιῶν καὶ τῆς ζωῆς ἐν γένει, ἔχομεν παρὰ τὸ πλευρόν μας Ἕ ν α ὁ Ὁποῖος μᾶς ἐννοεῖ πλήρως εἰς τὰς πολλὰς δυσκολίας τοῦ σημερινοῦ βίου καὶ εἶνε πρόθυμος νὰ μᾶς βοηθήσῃ.

Ἐὰν λοιπὸν εἴμεθα ὑποχρεωμένοι νὰ σηκωνώμεθα πολὺ πρωῒ καθημέραν καὶ νὰ πηγαίνωμεν εἰς τὴν ἰδίαν μονότονον πολλάκις ἐργασίαν, καὶ ἐὰν εὑρίσκωμεν τὸ ἔργον αὐτὸ πολὺ σκληρὸν καὶ δύσκολον καὶ ὑπάρχῃ φόβος νὰ κύψωμεν ὑπὸ τὸ βάρος, ἂς στρέψωμεν πρὸς τὸν Χριστόν. Μὴ λησμονῶμεν ὅτι Αὐτός, ἐν ὅλῃ τῇ δόξῃ Του, δὲν εἶναι μακρὰν ἀπὸ ἡμᾶς, δὲν εἶνε μακρὰν ἀπὸ τὰς ἐμπειρίας τῆς γηΐνης ζωῆς, ἀλλ' εἶνε ἕνας ὁ Ὁποῖος ἔζησεν ἐπὶ τῆς γῆς καὶ ὁ Ὁποῖος μᾶς ἐννοεῖ πλήρως καὶ εὐκόλως εἰς ὅλας τὰς δυσκολίας μας. Γνωρίζει τοὺς ἀγῶνάς μας, διότι τοὺς ὑπέφερε καὶ Ἐκεῖνος μὲ ὅλην τὴν ταπεινότητά Του.

Πολλάκις τὰ χέρια εἶναι δηλωτικὰ τοῦ ἐπαγγέλματος καὶ τοῦ ἔργου. Σκληρά, τυλωμένα χέρια χαρακτηρίζουν ἐργατικὸν ἄνθρωπον, ἄνθρωπον τοῦ λαοῦ, ὅπως λέγομεν. Εἶνε καλὸν νὰ γνωρίζῃ κανεὶς ὅτι τὰ χέρια τοῦ Ἰησοῦ εἶναι σκληρὰ λόγῳ τοῦ εἴδους τῆς ἐργασίας του, ὡς ξυλουργοῦ. Μάλιστα· καὶ εἰς τὰ χέρια τοῦ ἄλλοτε ἐργατικοῦ, εὑρίσκομεν τὴν λύσιν ὅλων τῶν προβλημάτων μεταξὺ κεφαλαίου καὶ ἐργατῶν.

Ἀλλ' ἐφ' ὅσον ἀτενίζομεν πρὸς τὰ ἅγια ἐκεῖνα χέρια καὶ διαβάζομεν ἐπ' αὐτῶν, ἐπὶ τοσοῦτον ἀποκαλύπτομεν ὅτι τὰ χέρια ἐκεῖνα εἶναι χ έ ρ ι α ἀ ν α μ α ρ τ ή τ ο υ καὶ ἄ χ ρ α ν τ α. Εἶνε ἄξιον μνείας ὅτι εἰς τὸ Βιβλίον Ἰὼβ ἀναφέρεται ἐπὶ λέξει:—«καθαρὸς χεῖρας ἀναλάβοι θάρρος» (Ἰὼβ 17, 9). Τὰ χέρια τοῦ Χριστοῦ ἦσαν χέρια ἀναμαρτήτου καὶ μόνα, ἠμποροῦν νὰ ἀπελευθερώσουν τοὺς ἁμαρτωλούς. Ἐπὶ τῶν χεριῶν του δὲν ὑπῆρχεν οὔτε ἡ ἐλαχίστη κηλὶς καὶ ὡς τοιαῦτα ἠμπόρεσαν καὶ ἠμποροῦν νὰ βοηθήσουν τοὺς ἀνθρώπους ἀσφαλέστατα.

Ἐπειδὴ τὰ χέρια τοῦ Χριστοῦ ἦσαν χέρια ἀνθρώπου ἀναμαρτήτου, δι' αὐτὸ ἠμπόρεσαν νὰ κρατήσουν τὸ μαστίγιον καὶ νὰ ἀποκαθάρουν τὸ Ἱερόν. Ἐὰν θέλωμεν νὰ λάβωμεν μέρος εἰς τὴν συνοδείαν τοῦ Σωτῆρος Χριστοῦ, ἐὰν θέλωμεν νὰ ὀνομασθῶμεν φίλοι καὶ ὀπαδοί Του, πρέπει νὰ ἔχωμεν χέρια ὅπως τὰ ἰδικά Του. Εἰς τὸ ξυλουργεῖον, τὰ χέρια ἐκεῖνα ποτὲ δὲν ἔκαμον κάτι παράνομον. Τὸ κάθε τι ἦτο καλοκαμωμένον. Τὸν καιρόν Του ἐχρησιμοποίει εὐσυνειδήτως. Τὰ χέρια Του ἦσαν χέρια ἀναμαρτήτου, χέρια καθαρά.

Ἐφ' ὅσον περισσότερον ἐγκύπτομεν εἰς τὴν ἐξέτασιν τῶν χεριῶν τοῦ Ἰησοῦ, ἐπὶ τοσοῦτον εὑρίσκομεν διαφόρους ἄλλας ἰδιότητας αὐτῶν. Βλέπομεν, ἐπὶ παραδείγματι, ὅτι τὰ χέρια Του ἦσαν καὶ εἶναι χέρια φ ί λ ο υ καὶ ε ὐ ε ρ γ έ τ ο υ. Ἐὰν θὰ ἀνατρέξωμεν εἰς τὴν Καινὴν Διαθήκην θὰ εὕρωμεν ὅτι ἡ θαυμασία ἀποστολὴ τοῦ Χριστοῦ ἐξεδηλώθη διὰ μέσου τῶν χεριῶν Του. Ἦλθεν ἕνας λεπρὸς πρὸς Αὐτὸν καὶ μόλις ἐγονάτισε πρὸ Αὐτοῦ, ὁ Χριστὸς ἅπλωσε τὸ χέρι Του, τὸν ἔπιασε καὶ εἶπε:—«Θέλω, καθαρίσθητι».

Ἄλλος δυστυχὴς ποὺ ἦτο κωφὸς (ἴσως καὶ ἄλαλος) ἤλθε πρὸς τὸν Ἰησοῦν. Ἔβαλεν ὁ Ἰησοῦς τοὺς δακτύλους Του πρὸς τὰ ὦτα τοῦ κωφοῦ καὶ ὁ κωφὸς ἀμέσως ἀπέκτησε τὴν ἀκουστικήν του δύναμιν. Οἱ τυφλοὶ ὡσαύτως κατέφευγον πρὸς Αὐτὸν καὶ ἐνῷ ἐστέκοντο πρὸ Αὐτοῦ, ὁ Ἰησοῦς ἔψαυε τὰς κόγχας τῶν ματιῶν των καὶ αὐτοὶ ἀμέσως ἀνέβλεπον. Πλήθη πολλά, μὲ διαφόρους πόνους καὶ δυστυχίας, ἠκολούθουν τὸν Ἰησοῦν. Καὶ Αὐτὸς ἔπαιρνε τὰ ψωμιὰ καὶ τὰ ψάρια καὶ μὲ τὰ χέρια Του ἐκεῖνα ἐτέλει θαύματα καὶ τὰ πλήθη ἐτρέφοντο. Ὅταν διεπέρα τὴν τρικυμιώδη θάλασσαν, ἅπλωσε τὸ χέρι Του καὶ εἶπε «ἡσύχασον» καὶ ἀμέσως ἐπῆλθε νηνεμία.

Κάποτε συνηντήθη μὲ μίαν νεκρικὴν πομπήν. Μία δυστυχὴς χήρα ἐξεκόμιζε τὸν μονογενῆ της υἱὸν πρὸς ταφήν. Ὁ Χριστὸς ἐξέτεινε τὸ χέρι Του, ἔπιασε τὸ νεκροκράββατον καὶ εἶπε: «—νεανίσκε, σοὶ λέγω ἐγέρθητι» καὶ ὁ νεκρὸς ἀνεκάθισε καὶ ὡμιλοῦσεν. Αἱ μητέρες τῆς Ἱερουσαλὴμ ἔφερον τὰ τέκνα των πρὸς τὸν Ἰησοῦν καὶ Ἐκεῖνος τὰ ἐπῆρε, ἔβαλε τὰ χέρια Του καὶ τοὺς βραχίονάς Του ἐπ' αὐτῶν καὶ τὰ ηὐλόγησε. Τὰ χέρια τοῦ Χριστοῦ ἦσαν χέρια φίλου καὶ ἦσαν κατάφορτα ἀπὸ εὐλογίας διὰ τὴν ἀνθρωπότητα ὅλην. Καὶ παραμένει πάντοτε αἰώνιος εὐεργέτης ὅλου τοῦ κόσμου.

Ἄνδρες καὶ γυναῖκες, μικροὶ καὶ μεγάλοι, σοφοὶ καὶ ἄσοφοι, εἰς τὰς ἀνάγκας των, ἐδοκίμασαν τὴν ζωογόνον καὶ ζωοποιὸν ἐπίδρασιν τῶν δακτύλων τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ. Τὸ ἔγγισμά των ἔχει πάντοτε τὴν παλαιάν των δύναμιν. Ἠμποροῦμεν ἀκόμη νὰ προσέλθωμεν ὑπὸ τὰ φιλικώτατα χέρια τοῦ Ἰησοῦ. Εἶνε ἕτοιμα νὰ μᾶς εὐλογήσουν ὅλους μαζὺ καὶ τὸν καθένα ἰδιαιτέρως. Εἶναι ἕτοιμα καὶ πρόθυμα νὰ μᾶς ἐναγκαλισθοῦν.

Ἐπὶ τούτοις, τὸ μεγαλείτερον γεγονὸς τὸ ὁποῖον ὁ καθεὶς θὰ ἠμποροῦσε νὰ μάθῃ περὶ τῶν χεριῶν τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ εἶνε ἡ ἀλήθεια τὴν ὁποίαν καὶ ὁ Θωμᾶς ἔμαθεν ὅταν εἶδε ταῦτα μετὰ τὴν ἀνάστασίν Του. Ἔγιναν χ έ ρ ι α Σ ω τ ῆ ρ ο ς. Ὁ Θωμᾶς ἐδυσκολεύετο νὰ πιστεύσῃ ὅτι ὁ Χριστὸς κατενίκησε τὸν θάνατον καὶ ἀνέστη μετὰ θριάμβου. Ἐδήλωσεν ὅτι δὲν θὰ ἐπίστευεν εἰς τοῦτο ἐὰν δὲν ἔβλεπε τὸν τύπον τῶν καρφιῶν εἰς τὰ χέρια τοῦ Ἰησοῦ. Καὶ ὁ Ἰησοῦς ἁπλώσας τὰ καρφιοτρυπημένα χέρια του εἶπε: «Ἰδοὺ αἱ χεῖρές μου.» Δὲν σᾶς φαίνεται τώρα ὅτι τὰ χέρια του ἐτρυπήθησαν διὰ τὰς ἁμαρτίας ἡμῶν;

Διὰ μέσου τῶν χεριῶν Του ἐκείνων τῶν σταυρωθέντων, μέχρι καὶ σήμερον, διὰ μέσου τῶν αἰώνων, πολλὰ θαύματα διενεργήθησαν καὶ διενεργοῦνται ἐν τῷ χριστιανισμῷ. Ἐὰν δὲν ἐτρυπῶντο τὰ χέρια Του ἐκεῖνα δὲν θὰ ὑπῆρχε σωτηρία διὰ τοὺς ἀνθρώπους ὅλων τῶν ἐποχῶν καὶ ὅλων τῶν λαῶν. Τὰ αἱματωμένα καὶ τρυπημένα χέρια τοῦ Χριστοῦ ἔδωκαν τὴν σωτηρίαν εἰς ὅλον τὸν κόσμον.

Μιὰ κορασὶς εἶπε κάποτε πρὸς τὴν μητέρα της ποὺ εἶχεν ὡραῖα μεγάλα μάτια καὶ ξανθὰ ὡραῖα μαλλιά, ἀλλὰ ἄσχημα χέρια, τὸ ἕν χειρότερον ἀπὸ τὸ ἄλλο:—«Μητέρα θαυμάζω αὐτὰ τὰ γλυκὰ μάτια καὶ τὰ ὡραῖα μαλλιά σου, ἀλλὰ τὰ χονδροκαμωμένα καὶ πληγωμένα χέρια σου, μοῦ προκαλοῦν τὴν ἀπέχθειαν».

Ἡ μητέρα, ὅταν ἡ κορασὶς ἐμεγάλωσε, τῆς διηγήθη τὸ ἑξῆς περιστατικὸν σχετικῶς μὲ τὰ ἀσχημοκαμωμένα χέρια της: «—Ὅταν ἀκόμη ἦσο βρέφος, κόρη μου, σὲ ἀφῆκα εἰς ἕν δωμάτιόν μας καὶ ἐπῆγα εἰς τὸ ἄλλο διὰ κάποιαν ἐπείγουσαν ἐργασίαν. Δὲν ἐπέρασε πολλὴ ὥρα καὶ ἤκουσα φωνὰς σπαρακτικάς· ἔστρεψα καὶ εἶδον ὅτι ἕνας σπινθὴρ εἶχε

(Συνέχεια εἰς τὴν 14ην Σελίδα)

Βασιλείου Θ. Ζούστη
Ειδικοῦ Γραμματέως
τοῦ Ἀνωτ. Ἐκπ. Συμβουλίου

Η ΕΘΝΙΚΗ ΕΠΕΤΕΙΟΣ ΤΩΝ ΑΜΕΡΙΚΑΝΩΝ

Οἱ Ἀμερικανοί, ὁπουδήποτε τῆς γῆς καὶ ἂν εὑρίσκωνται, πανηγυρίζουν μεγαλοπρεπῶς καὶ ἐπιβλητικῶς τὴν ἐπέτειον τῆς ἐθνικῆς ἡμέρας των, τὴν 4ην Ἰουλίου.

Ἔνδοξος, ὡς εἶναι σήμερον ὁ Ἀμερικανικὸς λαός, ἀφωσιωμένος δὲ εἰς τὴν μεγάλην πατρίδα του, δικαίως στρέφει μὲ ὑπερηφάνειαν τοὺς ὀφθαλμούς του πρὸς τὴν περίφημον ἐν τῇ Ἱστορίᾳ τῶν Ἐθνῶν 4ην Ἰουλίου, 1776, ἥτις ἀπέβη ἡ ἀφετηρία τῆς προόδου, τῆς ἐξελίξεως καὶ τοῦ σημερινοῦ Ἀμερικανικοῦ πολιτισμοῦ.

Ὀλίγα ἔθνη ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ ἐξίχθησαν εἰς ὅ σημεῖον εὑρίσκεται σήμερον ἡ κραταιὰ Δημοκρατία τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν τῆς Ἀμερικῆς, ἐντὸς τοῦ χρονικοῦ διαστήματος, κατὰ τὸ ὁποῖον ἡ χώρα αὕτη ἔφθασεν εἰς τὸ ζενὶθ τῆς δόξης της.

Τόσον καταπληκτικαί, τόσον ὑπέροχοι, τόσον ἀνθρωπιστικαὶ καὶ ἐκπολιτιστικαὶ εἶναι αἱ εἰρηνικαὶ κατακτήσεις, ἃς ἐπετέλεσεν ἡ εὐδαίμων αὕτη χώρα ἀπὸ τῆς ἡμέρας τῆς ἀνακηρύξεως τῆς ἀνεξαρτησίας τῶν Ἀμερικανῶν, ἀπὸ τὸν τότε Βρετανικὸν ζυγόν, καὶ τοῦ ὑπὲρ ἐλευθερίας ἀγῶνός των.

Σήμερον δὲν ὑπάρχει κλάδος τῆς ἀνθρωπίνης δράσεως, εἰς τὸν ὁποῖον οἱ Ἀμερικανοὶ νὰ μὴ κατέχουν ἐπαξίως καὶ δικαιωματικῶς τὰ σκῆπτρα.

Οἱ Ἀμερικανοὶ ἤρχισαν τότε τὸν κατὰ τῆς Ἀγγλίας ἀγῶνά των ἐν ὀνόματι τῆς ἐλευθερίας καὶ τῶν ἀνθρωπίνων δικαιωμάτων.

«Ἰσχυριζόμεθα, ὅτι εἶναι ἀναμφισβήτητοι ἀλήθειαι, ὅτι ὅλοι οἱ ἄνθρωποι ἐδημιουργήθησαν ἴσοι καὶ ὅτι εἶναι πεπροικισμένοι μὲ μερικὰ ἀναπαλλοτρίωτα δικαιώματα, μεταξὺ τῶν ὁποίων εἶναι ἡ ζωή, ἡ ἐλευθερία καὶ ἡ ἐπιδίωξις τῆς εὐτυχίας. Πρὸς ἐξασφάλισιν τῶν δικαιωμάτων τούτων ἐγκαθίστανται μεταξὺ τῶν ἀνθρώπων Κυβερνήσεις, ἡ ἰσχὺς τῶν ὁποίων ἀπορρέει ἐκ τῆς συγκαταθέσεως τῶν κυβερνωμένων.»

Ἡ περικοπὴ αὕτη, ἀπὸ τὸ ἔγγραφον τῆς Προκηρύξεως τῆς Ἀνεξαρτησίας, θὰ ἠδύνατο νὰ φανῇ τελείως ἐπαναστατικὴ σήμερον εἰς πολλὰ μέρη τοῦ κόσμου.

Συνετάχθη δὲ ὑπὸ τοῦ Δευτέρου Ἠπειρωτικοῦ Συνεδρίου ἐν Φιλαδελφείᾳ εἰς ἐποχὴν καθ' ἣν ἀπολυταρχισμὸς ἐβασίλευε καθ' ὅλον τὸν κόσμον, καὶ ὁπότε ὀλίγοι ἐτόλμων, ἐκ φόβου τῆς ζωῆς των, νὰ ἐξετάσουν τὰ θεῖα δικαιώματα τῶν Βασιλέων καὶ Ἡγεμόνων εἰς τὸ νὰ διοικοῦν αὐτοί, ὡς ἐνόμιζον καλλίτερον.

Σημειωτέον, ὅτι ὀλίγοι Ἀμερικανοὶ ἀρχηγοὶ ἐσκέφθησαν τὴν ἀνεξαρτησίαν κατὰ τὰ πρῶτα στάδια τοῦ ἀγῶνος μετὰ τῆς Ἀγγλίας. Τὸ Πρῶτον Ἠπειρωτικὸν Συνέδριον, συνελθὸν τῷ 1774, διεκήρυξε τὰ παράπονα τῶν 13 Ἀμερικανικῶν Ἀποικιῶν, ἀλλὰ δὲν ἀνέλαβεν οὔτε ἐκτελεστικήν, οὔτε νομοθετικὴν ἐξουσίαν. Καὶ τὸ Δεύτερον Συνέδριον ἐπίσης ἠρνήθη οἱονδήποτε σκοπόν, πρὸς ἀποχωρισμόν, κατὰ τὰς ἀρχὰς τῆς συστάσεώς του.

Ὅλαι ὅμως αἱ ἐλπίδες περὶ συμβιβασμοῦ ἐξηλείφθησαν, ὅτε οἱ Βρετανοὶ ἀνέλαβον ἐπιθετικὴν στάσιν. Αἱ προτροπαὶ τότε τοῦ Θωμᾶ Παίην, λέγοντος ὅτι ἡ Ἀμερικὴ ἦτο ἐπέκτασις ὁλοκλήρου τῆς Εὐρώπης μᾶλλον, ἢ μόνης τῆς Ἀγγλίας, παρήγαγον βαθυτάτην ἐντύπωσιν εἰς τὴν Ἀμερικήν. Αἱ 13 Ἀμερικανικαὶ Ἀποικίαι ἤρχισαν τότε νὰ σχηματίζουν πολιτειακὰς κυβερνήσεις καὶ νὰ πιέζουν τὸ Κογκρέσσον ἢ Συνέδριον διὰ νὰ κηρύξῃ τὴν Ἀνεξαρτησίαν. Ἡ πίεσις δὲ αὕτη ἐγίνετο ἀπὸ ἡμέρας εἰς ἡμέραν ἐπιτακτικωτέρα καὶ ἰσχυροτέρα.

Οὕτω κατὰ τὴν 7ην Ἰουνίου τοῦ 1776 ὁ Ριχάρδος Λῆ, ἐκ Βιργινίας, ὑπέβαλε πρότασιν, ὅπως κηρυχθοῦν αἱ Πολιτεῖαι ἀνεξάρτητοι ἀπὸ τὴν Ἀγγλίαν. Ἡ πρότασίς του ὑπεστηρίχθη ὑπὸ τοῦ Τζὼν Ἄδαμς καὶ συνεζητήθη ἐπὶ δύο ἡμέρας. Κατόπιν μίαν πενταμελὴς Ἐπιτροπή, ἀποτελουμένη ἀπὸ τὸν Θωμᾶν Τζέφφερσον, ἐκ Βιργινίας, τὸν Τζὼν Ἄδαμς, ἐκ Μασσαχουσέττης, τὸν Βενιαμὶν Φραγκλῖνον, ἐκ Πενσυλβανίας, τὸν Ρόττζερ Οὐΐλλιαμ, ἐκ Κοννεκτικούτης καὶ τὸν Ροβέρτον Ρ. Λίβιγκστον ἐκ Νέας Ὑόρκης, ἐξελέγη διὰ νὰ προετοιμάσῃ τὴν κατάλληλον Προκήρυξιν τῆς Ἀνεξαρτησίας.

Τὸ ἔγγραφον τοῦτο συνετάχθη κυρίως ὑπὸ τοῦ Τζέφφερσον, ὅστις μόλις εἶχε περάσῃ τὸ 33ον ἔτος τῆς ἡλικίας του. «Δὲν συνεβουλεύθην οὔτε βιβλία, οὔτε φυλλάδια, ὅτε ἔγραφον τὴν Προκήρυξιν,» ἔλεγεν ὁ Τζέφφερσον μετά τινα ἔτη.

Αἱ ἀρχαί, ἐν τούτοις, τὰς ὁποίας ἐδήλωσεν εἰς τὴν Προκήρυξιν, ἀντηνάκλων τὰς ἐλευθέρας φιλοσοφίας τοῦ Λόκ, τοῦ Βολταίρου, τοῦ Ρουσσὼ καὶ τοῦ Μοντεσκιέ, οἵτινες πρὸ πολλοῦ χρόνου εἶχον διακηρύξῃ δόγματα περὶ φυσικῶν δικαίων, κοινωνικοῦ συμβολαίου, λαϊκῆς κυριαρχίας καὶ περὶ τοῦ δικαίου τῆς ἐπαναστάσεως ἐναντίον τῆς ἀφορήτου πιέσεως. Ἐνῷ ὅμως οὗτοι, καὶ ἄλλοι φιλόσοφοι ἔγραψαν διὰ μίαν δρᾶκα ὀπαδῶν των καὶ διὰ τὸ ἐν γένει κοινόν, χωρὶς νὰ ἀναλάβουν ὑποχρεώσεις καὶ εὐθύνας, ὁ Τζέφφερσον ἔγραψε τὴν Προκήρυξιν τῆς Ἀνεξαρτησίας σχεδὸν ὑπὸ τὴν βροντὴν τῶν Βρετανικῶν τηλεβόλων, καὶ ἔχων πλήρη τὴν πεποίθησιν, ὅτι πόλεμος μέχρις ἐσχάτων θὰ ἐπηκολούθει τὴν τελικὴν ρῆξιν μετὰ τῆς Ἀγγλίας.

Ἡ Ἐπιτροπὴ ὑπέβαλε τὴν Προκήρυξιν κατὰ τὴν 28ην Ἰουνίου 1776. Διαρκουσῶν τῶν συζητήσεων ἐλάχισται μεταβολαὶ ἔγειναν εἰς τὸ ἔγγραφον τοῦτο. Κατὰ δὲ τὴν 4ην Ἰουλίου τοῦ 1776 ἡ ἀθάνατος Προκήρυξις ἐψηφίσθη καὶ ὑπεγράφη ὑπὸ 53 παρόντων μελῶν, ἐνῷ ἄλλοι τρεῖς ἀντιπρόσωποι, οἵτινες ἀπουσίαζον, τὸ ὑπέγραψαν ἀργότερον.

Μέγιστον ἦτο τὸ ἐνδιαφέρον, τὸ ὁποῖον ἐπέδειξαν ἀπὸ τότε οἱ ἄνδρες, οἵτινες ἀπήρτιζον τὸ Δεύτερον Ἠπειρωτικὸν Συνέδριον. Ἐκ τῶν 56 ἀντιπροσώπων τῶν 13 Ἀποικιῶν, τὰ δύο τρίτα ἦσαν Δικηγόροι, ἐξ ὧν οἱ περισσότεροι ριζοσπάσται τῶν ἡμερῶν των. Πολλοὶ κατήγοντο ἀπὸ ἐπισήμους οἰκογενείας, ἢ ἦσαν ἀπόγονοι Εὐρωπαίων ἐξορίστων, καὶ ὀκτὼ εἶχον γεννηθῇ εἰς τὸ ἐξωτερικόν.

Ὁ Γεώργιος Οὐάλτον, ἐκ Γεωργίας, εἶχεν ἀρχίσῃ τὸ στάδιόν του ὡς ξυλουργός, ὁ δὲ Ρόττζερ Οὐΐλλιαμ, ἐκ Κοννεκτικούτης, ἐμαθήτευε παρά τινι ὑποδηματοποιῷ μέχρι τοῦ 22ου ἔτους τῆς ἡλικίας του. Ὁ Ἀβραὰμ Κλάρκ, ἐκ Νέας Ἱερσέης, ἦτο γνωστὸς ὡς «ὁ Δικηγόρος τοῦ πτωχοῦ ἀνθρώπου». Ὁ Φραγκῖσκος Χόπκινσον, ἐκ τῆς ἰδίας Πολιτείας, ἦτο εἷς διακεκριμένος ἀποικιακὸς ποιητής. Ὁ Βενιαμὶν Ρώς, ἐκ Πενσυλβανίας, ἀποικιακὸς ἐπιστήμων καὶ διάσημος Δικηγόρος. Ἡ ἰδία Πολιτεία εἶχεν ὡς ἀντιπροσώπους τὸν Βενιαμὶν Φραγκλῖνον καὶ τὸν Τζὼν Μόρτον, ὅστις κατήγετο ἀπὸ Σκανδιναυούς, οἵτινες εἶχον ἐγκατασταθῇ ἐν Ντελαγουέαρ κατὰ τὴν 17ην ἑκατονταετηρίδα. Εἷς ἐκ τῶν ἀντι-

'Αρχιμ. Γερμ. Πολυζωΐδου

ΑΓΩΓΗ ΚΑΙ ΣΥΝΗΘΕΙΑΙ

Διὰ τοὺς γονεῖς, τοὺς διδασκάλους καὶ τοὺς 'Ιερεῖς δὲν ὑπάρχει διδακτικώτερον θέμα ἀπὸ τὸ θέμα τῆς ἀγωγῆς καὶ τῶν συνηθειῶν. Τὸ κυριώτερον ἔργον των εἶνε πῶς νὰ δημιουργήσουν καλὰς συνηθείας εἰς τὰ παιδιά. Τὸ ἔργον των δὲν εἶνε πῶς νὰ τέρπουν ἢ πῶς νὰ βάζουν εἰς τὸν ἐγκέφαλον τοῦ παιδίου γεγονότα ἱστορικὰ ἢ πῶς νὰ ἐπέχουν θέσιν ἀστυνόμου πρὸς διατήρησιν τῆς τάξεως ἢ πῶς νὰ παίζουν ρόλον διαιτητοῦ ἐν περιπτώσει φιλονικείας. Ἐκλήθησαν νὰ ἔχουν ὡς ἔργον των τὴν δημιουργίαν συνηθειῶν ὀρθῶν.

Οἱ γονεῖς καὶ οἱ διδάσκαλοι ἐκλήθησαν νὰ δείξουν εἰς τὸ παιδίον πῶς νὰ σκέπτηται, πῶς νὰ ἐνεργῇ, πῶς νὰ αἰσθάνηται καὶ πῶς νὰ βοηθῇ τὸν ἑαυτόν του. Πρέπει ὅθεν νὰ ὑποδεικνύουν εἰς τὰ παιδιὰ ὁποῖος εἶνε ὁ ἰδεώδης βίος. Καὶ ὀφείλουν νὰ κάμνουν τοῦτο μὲ τὸν μᾶλλον εὐχάριστον καὶ ἑλκυστικὸν τρόπον. Βεβαίως γνωρίζομεν ὅτι τὸ ἔργον τοῦτο δὲν εἶνε καὶ τόσον εὔκολον. 'Αλλὰ πάντως εἰς τὴν θέλησιν τὴν μεγάλην τίποτε δὲν εἶνε δυνατὸν νὰ ἀντισταθῇ.

'Ο μόνος τρόπος διὰ νὰ ἐκριζώσῃ κανεὶς μίαν συνήθειαν εἶνε νὰ θελήσῃ νὰ δημιουργήσῃ παρὰ τῷ ἀνθρώπῳ ἐκείνῳ μίαν ἄλλην συνήθειαν. 'Εκεῖνος ὁ ὁποῖος θὰ ἤθελε νὰ ἀπελευθερωθῇ ἀπὸ μίαν συνήθειαν, πρέπει νὰ συγκεντρώσῃ ἑαυτὸν τόσον ἰσχυρῶς ἐπὶ τῆς νέας συνηθείας, ὥστε νὰ ἐξορισθῇ ἡ παλαιὰ ὑπάρχουσα. Δὲν ὑπάρχει καλύτερος τρόπος τοῦ νὰ ἐξαλείψῃ κανεὶς μίαν κακὴν συνήθειαν ἀπὸ τοῦ νὰ θέσῃ ἐπ' αὐτῆς μίαν ἄλλην. Πρέπει νὰ ἐκριζωθῇ ἡ παλαιὰ συνήθεια καὶ ταυτοχρόνως νὰ συγκεντρωθοῦν ὅλαι αἱ δυνάμεις ἐπὶ τῆς προσκτήσεως τῆς νέας συνηθείας. Αὐτός, νομίζομεν, εἶνε ὁ ἀσφαλέστερος τρόπος.

Οἱ γονεῖς καὶ οἱ διδάσκαλοι δὲν εἶνε δυνατὸν νὰ ἐκριζώσουν κακὰς συνηθείας διὰ τῆς χρησιμοποιήσεως ἀποφθεγμάτων καὶ θεωριῶν. Τὰ ἀποφθέγματα καὶ αἱ θεωρίαι πολὺ ὀλίγους ἔκαμον νὰ ζοῦν βίον καλόν. Διότι ἡ τιμιότης καὶ ἡ ἀρετὴ εἶναι προσωπικὴ ἰδιότης. Βεβαίως πρέπει νὰ δίδωνται καὶ παραδείγματα καλῶν καὶ τιμίων ἀνδρῶν, ἀλλὰ ταῦτα δὲν εἶνε ἀρκετὰ καὶ ὁ γονεὺς καὶ ὁ διδάσκων δὲν πρέπει νὰ ἀρκῶνται εἰς αὐτὰ μόνον.

Ὅσον συγκεκριμένη εἶνε ἡ διδασκαλία τόσον τὸ καλύτερον. Τὸ νὰ συνηθείσῃ ὁ γονεὺς ἢ ὁ διδάσκων τὸ παιδίον εἰς κάποιαν καλὴν πρᾶξιν, ἀξίζει περισσότερον παρὰ ὁλόκληρος τόμος ἁπλῶν διδασκαλιῶν καὶ θεωριῶν. Μερικοὶ συνιστοῦν τὴν ὀλίγον κατ' ὀλίγον ἀπόκοψιν μιᾶς κακῆς συνηθείας. Εἶνε καὶ ὁ τρόπος αὐτὸς καλός, ἀλλὰ μᾶς φαίνεται μᾶλλον ἀξιοσύστατος ἡ διὰ μιᾶς καὶ ἀποφασιστικῶς ἐκρίζωσις τῆς συνηθείας.

Τὸ πᾶν εἰς τὴν ἀγωγὴν ἔγκειται εἰς τὸ νὰ ἔχωμεν τὸ νευρικόν μας σύστημα σύμμαχον καὶ ὄχι ἐχθρόν. Πρέπει νὰ κάμνωμεν αὐτομάτως καὶ κατὰ συνήθειαν πλέον, ὅσον τὸ δυνατὸν ἐνωρίτερον, ὅσας χρησίμους πράξεις εἰμποροῦμεν. Κάποιος κύριος εἶπε κάποτε εἰς εὐρὺν κύκλον γνωστῶν του ὅτι θὰ προσέφερεν ἑκατὸν δολλάρια εἰς ἐκεῖνον ὁ ὁποῖος θὰ ἀπεδείκνυεν ὅτι τὸν εἶδεν ἔστω καὶ μίαν φορὰν εἰς καφενεῖον. Αὐτὸ τὸν ἐνίσχυσε περισσότερον. Δημιουργήσωμεν ὅθεν καλὰς διεγερτηρίους ὑποκινήσεις κατὰ τὸν ἰδικόν μας τρόπον.

Ἔπειτα, ἂς μὴ ἐπιτρέπωμεν εἰς τὸν ἑαυτόν μας ἐξαιρέσεις ἕως ὅτου ριζωθῇ τελείως εἰς τὴν ζωήν μας ἡ νέα συνήθεια. Ἡ παραμικρὰ συγκατάβασις εἰς τὸ σημεῖον αὐτό, ἐφ' ὅσον δὲν ἐστερεώθημεν ἀκόμη καλῶς, ἐνδέχεται νὰ μᾶς βλάψῃ πολὺ ἄσχημα, ὅπως συνέβη μὲ πολλοὺς καὶ ὅπως συμβαίνει καθ' ἡμέραν εἰς ὅλας τὰς ἡλικίας.

Κατόπιν ἂς ἐπωφελώμεθα τὴν πρώτην δυνατὴν εὐκαιρίαν τοῦ νὰ ἐνεργῶμεν ἐπὶ πάσης ἀποφάσεως τὴν ὁποίαν ἐλάβομεν. Εἰς τὸν 'Ι. Ναὸν ὑπὸ ἓν δυνατὸν κήρυγμα, εἰς τὴν οἰκίαν καθ' ὃν χρόνον διαβάζομεν ἕν καλὸν βιβλίον, συχνάκις αἰσθανόμεθα ἰσχυροὺς παλμοὺς καὶ ὠθούμεθα νὰ κάμωμεν καλύτερα καὶ ὑψηλότερα πράγματα. Ἐὰν δὲν ἐνεργήσωμεν ἐπὶ τῶν παλμῶν τούτων ἀ μ έ σ ω ς θὰ μείνωμεν πτωχότεροι παρ' ὅ,τι ἤμεθα πρότερον. Θὰ ὁμοιάσωμεν τὴν ἀριστοκράτιδα ἐκείνην, ἡ ὁποία ἐπῆγεν εἰς τὸ θέατρον καὶ ἐπὶ ὥρας ἔκλαιε διὰ τὰ παθήματα τῆς ἡρωΐδος τῆς σκηνῆς, καθ' ἣν στιγμὴν ὁ ἀναμένων αὐτήν, ἔξω τοῦ θεάτρου ἁμαξηλάτης ἀπέθνησκεν ἀπὸ τὸ ψῦχος. 'Ασφαλῶς δὲν ὑπάρχει μᾶλλον περιφρονητέος αἰσθηματολόγος ἐκείνου, ὁ ὁποῖος ἐξοδεύει τὴν ζωήν του εἰς τὸ πέλαγος τῆς εὐαισθησίας καὶ οὐδέποτε κάμνει κάτι θετικὸν καὶ ἀνθρώπινον.

'Η πρόσκτησις καλῶν συνηθειῶν δὲν εἶνε τόσον δύσκολος ὅσον φανταζόμεθα καὶ μάλιστα εἰς τὰς νεωτέρας ἡλικίας. 'Απαιτεῖται ὅμως ἐξάσκησις καὶ ἐξάσκησις μεγάλη καὶ συνεχὴς καὶ πλήρης κατανόησις τῶν ὅρων τοὺς ὁποίους, πετῶντι καλάμῳ, ἐθέσαμεν ἀνωτέρω χάριν τῶν ἀγαπητῶν ἀναγνωστῶν τοῦ περιοδικοῦ τούτου.

προσώπων τῆς Μαρυλάνδης ἦτο ὁ Οὐΐλλιαμ Πάκα, Τσεχικῆς ἢ 'Ιταλικῆς καταγωγῆς.

Μεταξὺ ἐκείνων, οἵτινες ἀντεπροσώπευον τὴν Νότιον Καρολίναν ἦτο καὶ ὁ Θωμᾶς Λύντς, ὅστις κατήγετο ἀπὸ τὴν ἀρχαίαν οἰκογένειαν Λίντς τῆς Αὐστρίας. Οἱ Γεώργιος Κλάϋμαν, Γεώργιος Ρήντ, Θωμᾶς Νέλσων, Οὐΐλλιαμ Χοῦβερ, Οὐΐλλιαμ Ἔλλερυ, Φίλιππος Λίβιγκστον καὶ πιθανὸν πολλοὶ ἄλλοι ἐκ τῶν ἀντιπροσώπων, ἦσαν τέκνα μεταναστῶν γονέων. Μετανάσται ἦσαν καὶ οἱ ἀκόλουθοι ὀκτὼ ἀντιπρόσωποι, οἵτινες ὑπέγραψαν τὴν Προκήρυξιν, ὁμοῦ μετὰ τῶν ἄλλων ἦτοι: Οἱ Τζαίημς Οὐΐλσον, Τζαίμς Σμίθ καὶ Γεώργιος Ταίηλορ, ἐκ Πενσυλβανίας, (ὁ τελευταῖος εἶχεν ἔλθῃ ἐν ἡλικίᾳ 28 ἐτῶν ὡς ὑπηρέτης ἐπὶ συμβολαίῳ), Μπότττον Γκίνετ, ἐκ Γεωργίας, γεννηθεὶς ἐν 'Αγγλίᾳ, Ματθαῖος Θόρντον, γεννηθεὶς ἐν 'Ιρλανδίᾳ, ὅστις ἦλθεν εἰς 'Αμερικὴν ἐν ἡλικίᾳ 23 ἐτῶν καὶ ἔλαβεν ἐνταῦθα ἰατρικὴν μόρφωσιν, Φράνσις Λούϊς, γεννηθεὶς ἐν Οὐαλλίᾳ, 'Ιωάννης Γουίδερσπον, γεννηθεὶς ἐν Σκωτίᾳ, ἀφιχθεὶς εἰς ἡλικίαν 46 ἐτῶν, καὶ γενόμενος Πρόεδρος τοῦ Κολλεγίου Νέας 'Ιερσέης, καὶ Ροβέρτος Μόρρις, ἐκ Πενσυλβανίας, ὅστις εἶχε γεννηθῇ ἐν Λάγκασερ τῆς 'Αγγλίας.

Ὅλοι οὗτοι ἔθεσαν τὰς ὑπογραφάς των εἰς τὸ περίφημον τῆς Προκηρύξεως τῆς 'Ανεξαρτησίας τῶν 'Αμερικανῶν ἔγγραφον, τὸ ὁποῖον θὰ παραμένῃ καθ' ὅλους τοὺς αἰῶνας ὡς τὸ τελειότερον πρότυπον τῆς διεκδικήσεως τῶν ἀνθρωπίνων δικαιωμάτων.

ΑΡΘΡΟΠΑΡΑΓΡΑΦΟΙ

Η ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΜΑΣ ΥΠΕΡ ΤΗΣ ΝΕΟΤΗΤΟΣ

ΙΔΙΑΙΤΕΡΑ πάντοτε ἐδόθη προσοχὴ ὑπὸ τῆς ἐνταῦθα Ἐκκλησιαστικῆς Ἀρχῆς διὰ τὸν ἀπὸ πάσης ἀπόψεως καταρτισμὸν τῆς νεότητος. Καὶ εἰς τὸ σημεῖον αὐτὸ στρέφεται τελευταίως ἡ ὅλη σχεδὸν κίνησις τῶν Κοινοτήτων καὶ Ὀργανώσεών μας. Εἰς τὴν Νέαν Ἀγγλίαν κυρίως γίνεται μία ὡραία καὶ δημιουργικὴ ἐργασία ἐπὶ τοῦ ζητήματος αὐτοῦ καὶ τῆς κινήσεως αὐτῆς τὰ καρποφόρα ἀποτελέσματα θὰ φανῶσιν εἰς τὸ λίαν ἐγγὺς μέλλον. Ἡ ἐνθουσιῶσα ὁμογενὴς νεότης, ἡ ὁποία εἶχεν ἄλλως τε καὶ τὰ καλύτερα τῶν παραδειγμάτων εἰς τὸ οἰκογενειακόν της περιβάλλον, θὰ δώσῃ καρποὺς ἀξίους τῆς μεγάλης της κλήσεως. Εἰς τὸ πλαίσιον τῆς εὐσεβείας καὶ τῆς ἀρετῆς, γύρω ἀπὸ τὴν Ἐκκλησίαν καὶ τὴν Κοινότητα, ὑπὸ τὰς ὁδηγίας τοῦ καλοῦ ὀργανωτοῦ της κ. Λ. Ἀθανασάτου, θὰ δείξῃ ὁσονούπω τὴν σημασίαν τῆς ἀληθείας «ἐσόμεθα πολλῷ κάρρονες». Μὲ τὸν ἐνθουσιασμὸν τῆς νεότητος, μὲ τὸ στέμμα αὐτὸ τῆς ζωῆς, μὲ τὸν ζῆλον καὶ μὲ τὴν δύναμιν τὴν ὁποίαν πάντοτε δίδει ἡ ἀρετή, θὰ προαγάγῃ τὸν μεγάλον σκοπὸν τῆς Ὁμογενοῦς Ὀρθοδοξίας ἐν τῇ χώρᾳ ταύτῃ. Ἐξ αὐτῆς ἀργότερον θὰ προέλθουν οἱ Κοινοτικοὶ παράγοντες, οἱ διαπρεπεῖς ἐπιστήμονες, οἱ ἄγνοι τεχνῖται, τὸ εὐσεβὲς πλήρωμα τὸ ὁποῖον θὰ ἐξακολουθήσῃ τὸ τίμιον ἔργον τῶν γονέων των ἐν τῇ μεγάλῃ ταύτῃ χώρᾳ. Κάθε ἑπομένως ἐνίσχυσις ἀξίζει νὰ δοθῇ ἀμέριστος καὶ ἀνεπιφύλακτος διὰ τὴν πλήρη θρησκευτικὴν ὀργάνωσιν τῆς ὁμογενοῦς νεολαίας γύρῳ ἀπὸ τὴν Κοινότητα. Συγχαίρομεν βαθύτατα τοὺς σχόντας τὴν πρωτοβουλίαν τοῦ ὡραίου αὐτοῦ ἔργου καὶ τοὺς ἐφαρμόζοντας τὴν ἰδέαν αὐτήν. Αἱ Κοινότητες, οἱ εὐλαβέστατοι Ἱερεῖς, οἱ ἐρίτιμοι Διδάσκαλοι, οἱ ἐντιμότατοι Ἐπίτροποι τὰ Σωματεῖα καὶ γενικῶς ὅλοι ἂς ἐνισχύσουν τὴν κίνησιν αὐτὴν σχετικῶς μὲ τὴν ὁποίαν μάλιστα ἔλαβε χώραν τὴν προπαρελθοῦσαν ἑβδομάδα Γενικὴ Συνέλευσις τῶν Νέων ἐν Λύνν τῆς Μασσαχουσέτης.

— ✣ —

ΘΕΡΙΝΑΙ ΚΑΤΑΣΚΗΝΩΣΕΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΠΑΡΑΛΛΗΛΟΣ πρὸς τὸν ὡς ἄνω σκοπὸν εἶνε καὶ ὁ θεσμὸς τοῦ προσκοπισμοῦ περὶ τοῦ ὁποίου πολλὰ εἴχομεν γράψει καὶ ἄλλοτε ἐν ἰδιαιτέρᾳ μελέτῃ. Εἰς τὸ πλαίσιον τοῦ παρόντος σημειώματος ἀνάγεται ἡ ὑποχρέωσις τοῦ νὰ ἐξαρθῇ καὶ πάλιν ἡ κίνησις τῶν θερινῶν κατασκηνώσεων. Ἐνθουσιῶντες παράγοντες, κεκοσμημένοι μὲ χαρακτῆρα σπάνιον κατὰ τὴν ἐποχὴν αὐτὴν τῆς πεζότητος, ἀνέλαβεν καὶ ἐφέτος κατὰ τοὺς δύο αὐτοὺς θερινοὺς μῆνας, Ἰούλιον καὶ Αὔγουστον, νὰ συγκεντρώσουν ὁμογενεῖς μαθητὰς κατὰ τὸν Ἰούλιον καὶ μαθητρίας κατὰ τὸν Αὔγουστον διὰ νὰ δώσουν εἰς τοὺς νεαροὺς αὐτοὺς βλαστοὺς τὴν εὐκαιρίαν νὰ διέλθουν ἡμέρας ἀναψυχῆς ἀλλὰ καὶ πρακτικῆς διδαχῆς. Κάθε περὶ αὐτῶν φροντὶς εἶνε ἐπιβεβλημένη. Οἱ ὁμογενεῖς γονεῖς ὅθεν θὰ προσέφερον καὶ δι' ἑαυτοὺς καὶ διὰ τὰ παιδιά των τὸ ὡραιότερον δῶρον ἐὰν ἐνεπιστεύοντο αὐτὰ ἐπὶ 2-3 τοὐλάχιστον ἑβδομάδας κατὰ τὸ θέρος τοῦτο εἰς τοὺς ὑπὸ τὸν διακεκριμένον παιδαγωγὸν καὶ θεολόγον καὶ Γυμναστὴν κ. Ν. Ἠλιόπουλον, ὁ ὁποῖος προΐσταται τῆς ὀργανώσεως αὐτῆς τῶν θερινῶν κατασκηνώσεων. Ἂς τὸ κάμουν ἐγκαίρως. Εἶνε ἡ ὡραιοτέρα ὑπηρεσία πρὸς τὰ τέκνα των τὰ ὁποῖα εἰς τὰς ἐξοχὰς ὑπὸ μίαν ζωὴν πειθαρχημένην καὶ φυσικὴν θὰ διέλθουν στιγμὰς ἀλησμονήτους, στιγμὰς αἱ ὁποῖαι δύνανται νὰ ἐπηρρεάσουν ὅλην τὴν μετὰ ταῦτα ζωήν των.

— ✣ —

ΑΠΟ ΤΑΣ ΕΙΣ ΤΗΝ ΕΝΔΟΞΟΝ ΧΩΡΑΝ ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΙΚΑΣ ΕΚΔΡΟΜΑΣ

ΔΙΚΑΙΩΣ ἐπωνομάσθησαν «Ἐ κ π α ι δ ε υ τ ι κ ὰ» τὰ ταξείδια τὰ ὁποῖα γίνονται πρὸς διαφόρους χώρας ἀπὸ ἀνθρώπους πού, καλῇ τῇ πίστει, θέλουν νὰ ἰδοῦν καὶ νὰ μάθουν. Ὁ V. Hugo εἶπε κάποτε ὅτι εἶνε καλύτερον νὰ κάμῃ κανεὶς ἓν ταξείδιον παρὰ νὰ διαβάσῃ δέκα βιβλία. Εὐτυχεῖς ὅσοι κατορθώνουν νὰ ἐπισκέπτωνται ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν ξένους τόπους μὲ τὴν προθεσιν νὰ ὠφεληθοῦν πνευματικῶς καὶ σωματικῶς. Ἂν εἶναι εὐτυχεῖς ὅσοι μεταβαίνουν εἰς ἀγνώστους χώρας, ἀσφαλῶς εὐτυχέστεροι εἶναι ὅσοι ὁμογενεῖς, εἴτε μετανάσται εἴτε γεννηθέντες ἐνταῦθα, μεταβαίνουν εἰς τὴν χώραν ἐκείνην ἡ ὁποία ἀνέπτυξε τὸν θετικώτερον πολιτισμὸν ἀπὸ πάσης ἀπόψεως καὶ προώρισται νὰ κάμῃ γενναῖα βήματα καὶ εἰς τὸ μέλλον μονὴ εἰς τὸ περιβάλλον ἐκεῖνο ὅπου ἔζησαν οἱ μεγαλύμονὴ εἰς τὸ περιβάλλον ἐκεῖνο ὅπου ἔζησαν αἱ μεγαλύτεροι ἄνδρες καὶ ἀνεδείχθησαν οἱ ἐξοχώτεροι ἐγκέφαλοι, δίδει νέας ἀναμφιβόλως δυνάμεις διὰ τὴν ἐπιτέλεσιν ἔργων ὡραίων, ἔργων ποὺ ὑπενθυμίζουν τοὺς εὐκλεεῖς μας προπάτορας. Τοιούτου εἴδους προσκυνήματα, γινόμενα κατ' ἔτος ἀπὸ διαφόρους μάλιστα ὀργανώσεις, τοιαῦται ὁμαδικαὶ ἐκδρομαί, ἔστω καὶ βραχυχρόνιοι, δὲν δύνανται παρὰ νὰ ὠφελήσουν εἰς βαθμὸν ἀπίστευτον. Τοιούτου εἴδους ἐκδρομαὶ συντελοῦν μεγάλως εἰς τὴν ἀνανέωσιν καὶ εἰς τὴν τοῦτ' αὐτὸ διαιώνισιν τῶν μεγάλων ἰδεωδῶν μας μὲ τὰ ὁποῖα οἱ μεγάλοι πρόγονοί μας ἔταμον νέας ὁδοὺς καὶ διέλαμψαν εἰς τὸ πνευματικὸν στερέωμα. Αἱ ὀργανώσεις μας μὲ τὰς ἐτησίους ὑπερωκεανείους ἐκδρομάς των ἀσφαλῶς προσφέρουν μίαν μεγίστην ὑπηρεσίαν καὶ πρὸς ἑαυτὰς καὶ πρὸς τοὺς ἐκδρομεῖς καὶ πρὸς τὴν προοδευτικὴν ταύτην χώραν. Ἡ ἀξία καὶ τὸ μεγαλεῖον τῶν Ἐκπαιδευτικῶν ταξειδίων εἶνε ἀνωτέρα πάσης περιγραφῆς.

Ἀρχιμ. Γερμ. Πολυζωΐδου

Ο ΑΜΒΩΝ

Κυριακῆς, 17ης Ἰουλίου

Η ΣΗΜΑΣΙΑ ΤΗΣ ΑΥΤΑΠΑΡΝΗΣΕΩΣ ΚΑΙ ΤΡΟΠΟΙ ΕΞΑΣΚΗΣΕΩΣ ΑΥΤΗΣ

Μία σημερινὴ ἀνάγκη.—Ὁ ὁρισμὸς τῆς αὐταπαρνήσεως.—Ἓν νησίον ποὺ δὲν εἶχεν ἰατρόν. — Ζωντανὸν παράδειγμα.—Πῶς ἀναπτύσσεται ἡ αὐταπάρνησις.—Πρῶτον διὰ τῆς ἐκριζώσεως τοῦ ἐγωϊσμοῦ. — Δεύτερον διὰ τῆς ἐπιτελέσεως τοῦ Θείου Θελήματος.—Ἀλλὰ ποῦ ἡ αὐταπάρνησις σήμερον; — Ἔχομεν παραδείγματα εὐτυχῶς.—Ἂς σηκώσωμεν τὸν σταυρόν.— Φῶς τοῦ κόσμου.

«Λαμψάτω τὸ φῶς ὑμῶν ἔμπροσθεν τῶν ἀνθρώπων, ὅπως ἴδωσιν ὑμῶν τὰ καλὰ ἔργα καὶ δοξάσωσι τὸν πατέρα ὑμῶν τὸν ἐν τοῖς οὐρανοῖς».

Η ΣΗΜΕΡΙΝΗ ΑΝΑΓΚΗ

Τὴν ἀρετὴν τῆς α ὐ τ α π α ρ ν ή σ ε ω ς καὶ τῆς αὐτοθυσίας τονίζει τὸ ὡς ἄνω ἐδάφιον τῆς Εὐαγγελικῆς περικοπῆς ποὺ ἀναγινώσκεται σήμερον εἰς τοὺς Ἱεροὺς Ναούς μας. Ἰδιαιτέρως ἐξαίρεται σήμερον, ὑπὸ τὰς παρούσας συνθήκας. Πνεῦμα αὐταπαρνήσεως καὶ αὐτοθυσίας εἶνε ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον χρειάζεται περισσότερον. Σήμερον, περισσότερον ἀπὸ κάθε ἄλλην ἐποχήν, καλοῦνται οἱ ἄνθρωποι νὰ δείξουν ἐμπράκτως μεγάλην αὐταπάρνησιν πρὸς τὸ καλὸν τῶν ἰδίων ἀνθρώπων. Αὐτὸ ἐννοεῖ ἡ Ἁγία Γραφὴ ὅταν λέγῃ:—«Λαμψάτω τὸ φῶς ὑμῶν ἔμπροσθεν τῶν ἀνθρώπων, ὅπως ἴδωσιν ὑμῶν τὰ καλὰ ἔργα».

ΤΙ ΕΙΝΑΙ ΑΥΤΑΠΑΡΝΗΣΙΣ

Ἀλλὰ τί ἐννοοῦμεν ὅταν λέγωμεν α ὐ τ α π ά ρ ν η σ ι ν ; Ὅταν λέγωμεν αὐταπάρνησιν, δὲν ἐννοοῦμεν βέβαια ν' ἀπαρνηθῶμεν καὶ νὰ περιφρονήσωμεν κάθε πρᾶγμα εἰς τὸν κόσμον καὶ νὰ τραπῶμεν πρὸς τὰ βουνὰ ἢ πρὸς τὰ σπήλαια. Ὄχι! Αὐταπάρνησιν ὅταν λέγωμεν, ἐννοοῦμεν τὴν ἀρετὴν ἐκείνην ἡ ὁποία περιορίζει τὰ πάθη καὶ τὰς παραλόγους ἀξιώσεις τοῦ νοῦ καὶ τοῦ σώματος καὶ ὑψώνει τὸν ἄνθρωπον πρὸς ἄλλας κατευθύνσεις ὡραίας.

Ἐκεῖνος, κατὰ ταῦτα, ἔχει αὐταπάρνησιν ὁ ὁποῖος ἀκολουθεῖ, κ α τ ὰ τ ὸ δ υ ν α τ ό ν, τὸν ἅγιον βίον τοῦ Χριστοῦ, συμπεριφερόμενος δηλαδὴ μὲ πραότητα καὶ μὲ ταπεινοφροσύνην, πρόθυμος πάντοτε καὶ ἀκούραστος εὐεργέτης καὶ βοηθὸς τῶν ἄλλων, ὑπὸ οἱασδήποτε συνθήκας καὶ ἂν εὑρίσκωνται οὗτοι.

ΖΩΝΤΑΝΟΝ ΠΑΡΑΔΕΙΓΜΑ

Εἰς ἕν μικρὸν νησίον ἑνὸς Κράτους ὑπῆρχεν ἀσθενὴς ὁ ὁποῖος ἔπρεπε νὰ ὑποβληθῇ εἰς ἄμεσον ἐγχείρισιν. Εἰς τὸ νησίον ἐκεῖνο δὲν ὑπῆρχεν ἰατρός. Ἀλλ' εἰς ἕν ἄλλο νησίον ὑπῆρχεν ἱκανὸς χειροῦργος. Ἡ θαλασσοταραχὴ ὅμως ἐμαίνετο γύρω. Ὅλοι οἱ ναυτικοὶ ἐφοβοῦντο νὰ μεταφέρουν τὸν ἀσθενῆ καὶ μάλιστα μὲ μικρὰν λέμβον εἰς τὸ ἔναντι νησίον. Ἐν μέσῳ τῆς στενοχωρίας ἐκείνης ἕνας ἡλιοκαὴς ναυτικὸς παρουσιάζεται. Φέρει τὸν ἄρρωστον εἰς τὴν λέμβον καὶ ἀρχίζει ἀφόβως νὰ διαπερᾷ τὸ πέλαγος. Ὅλοι ἐννοοῦμεν τώρα τὸν ὁρισμὸν τῆς αὐταπαρνήσεως. Ἀλλά, ἁπλούστερον, ποῖοι εἶναι οἱ τρόποι τῆς αὐταπαρνήσεως; Ἰδοὺ παρακάτω:

1ον. ΕΚΡΙΖΩΣΙΣ ΕΓΩ·Ι·ΣΜΟΥ

Θέλομεν νὰ δείξωμεν αὐταπάρνησιν; Θέλομεν; Ὁ πρῶτος τρόπος εἶνε ἡ ἄρνησις τοῦ ἐγωϊσμοῦ μας, ἀπὸ τὸν ὁποῖον, ὡς ἀπὸ θολερὰν πηγήν, προέρχονται πάθη ποὺ κάμνουν τὸν ἄνθρωπον ἐχθρὸν τοῦ Θεοῦ. Ὁ ἀπὸ τὸ πάθος τοῦ ἐγωϊσμοῦ κατεχόμενος ἄνθρωπος, οὔτε νόμους σέβεται οὔτε τὸν τὸν Θεὸν φοβεῖται, ἀλλὰ παντοῦ καὶ πάντοτε ἐπιζητεῖ τὸ ἀτομικὸν συμφέρον καὶ θυσιάζει ἀσυστόλως τὸ κοινὸν συμφέρον χάριν τοῦ ἀτομικοῦ συμφέροντος. Δέν διστάζει, ὡς ἄλλος Ἡρόστρατος, νὰ θέσῃ φωτιὰν εἰς τὸν ναὸν τῆς ἀληθείας καὶ νὰ ἀναστατώσῃ καὶ νὰ καταρρίψῃ τὰ πάντα.

Εἶνε ὄντως ἀπαίσιος ὁ ἐγωϊσμός. Εἶνε δράκων φοβερὸς ἐκ τοῦ στόματος τοῦ ὁποίου βγαίνουν φλόγες καίουσαι τὰ πάντα. Ἐκριζώνοντες λοιπὸν τὸ τρομερὸν αὐτὸ πάθος ἀπὸ τὰς καρδίας μας, ἀναπτύσσομεν αὐταπάρνησιν καὶ ἐκπληρώνομεν τὴν ἐντολὴν τοῦ Χριστοῦ, ὁ Ὁποῖος εἶπε πρὸς ἡμᾶς ὅλους: «ὅστις θέλει ὀπίσω μου ἐλθεῖν ἀπαρνησάσθω ἑ α υ τ ὸ ν », δηλαδὴ ἂς ἀρνηθῇ τὰς ἀντιθέους αὐτοῦ πράξεις καὶ ἐπιθυμίας, ποὺ προέρχονται ἀπὸ τὸν ἐγωϊσμόν, σηκώνων τὸν σταυρὸν τῶν παθῶν του καὶ μέχρι θανάτου ἐν ἀνάγκῃ.

2ον. ΕΠΙΤΕΛΕΣΙΣ ΤΟΥ ΘΕΙΟΥ ΘΕΛΗΜΑΤΟΣ

Ἀλλ' ἡ πραγματικὴ αὐταπάρνησις δὲν ἔγκειται εἰς τὴν κατανίκησιν καὶ τὴν τελειωτικὴν ἄρνησιν τῶν παθῶν καὶ ἐλαττωμάτων. Ὄχι. Ἔγκειται εἰς τὴν πλήρη ἀφοσίωσιν ἡμῶν πρὸς τὸν Θεὸν καὶ τὸ Ἅγιον Θέλημά Του, εἰς τὴν πρόθυμον δηλαδὴ καὶ ἀσυζητητεὶ ἐπιτέλεσιν τῆς ἀρετῆς. Ἐκεῖνος πραγματικῶς ἀπαρνεῖται ἑαυτὸν ὁ ὁποῖος κανονίζει καὶ τὸν κοινωνικόν καὶ τὸν ἰδιωτικόν του βίον σύμφωνα πρὸς τὸν Εὐαγγελικὸν Νόμον, σύμφωνα πρὸς τὰς θείας διατάξεις καὶ τὰς ὑπαγορεύσεις τῆς συνειδήσεως.

Ὁ τοιοῦτος ζῇ ὄχι διὰ τὸν ἑαυτόν του μόνον, ἀλλὰ καὶ διὰ τοὺς ἄλλους. Ὡς μόνην φροντίδα ἔχει πῶς νὰ κάμῃ πάντοτε τὸ καλὸν καὶ νὰ μένῃ πιστὸς μαθητὴς τοῦ Χριστοῦ. Ὅσα προτερήματα ἔχει τὰ χρησιμοποιεῖ πρὸς ὄφελος τῆς Κοινωνίας. Φροντίζει ἀπαραιτήτως, περὶ τῆς συντηρήσεως καὶ προαγωγῆς τῶν ἐκπαιδευτικῶν καθιδρυμάτων καὶ Συλλόγων καὶ ἐργάζεται πάντοτε ὑπὲρ γενικωτέρων σκοπῶν διὰ «νὰ δοξάζηται ὁ Πατὴρ ἡμῶν ὁ ἐν τοῖς οὐρανοῖς.»

ΑΛΛΑ ΠΟΥ Η ΑΥΤΑΠΑΡΝΗΣΙΣ ΣΗΜΕΡΟΝ;

Ἀλλὰ ποῦ σήμερον ἡ τοιαύτη αὐταπάρνησις; ποῦ σήμερον οἱ σταθεροὶ ἐκτελεσταὶ τοῦ καθήκοντος; ποῦ οἱ πρῶτοι ἐκεῖνοι Χριστιανοὶ οἱ δεχόμενοι νὰ ὑποφέρωσι τὰ πάντα χάριν τοῦ Χριστοῦ; ποῦ οἱ ὁμολογηταί, ποῦ οἱ μάρτυρες; πουθενὰ δὲν ἀκούεται φωνή, διότι πουθενὰ δὲν ὑπάρχει αὐταπάρνησις. Κωφεύομεν σήμερον εἰς τὴν φωνὴν τοῦ Θεοῦ, καὶ ἀκούομεν μόνον εἰς τὰ ἀχαλίνωτα πάθη. Καταπατοῦμεν

τὰς θείας ἐντολὰς διὰ τῆς ἀτάκτου διαγωγῆς μας καὶ γινόμεθα παραίτιοι ὅπως «βλασφημῆται τὸ πανάγιον αὐτοῦ ὄνομα.» Καταμαστιζόμεθα ἀπὸ τὸν ἄκρατον ἐγωϊσμὸν καὶ βάζομεν ἐπάνω μας τὸν «βαρὺν κλοιὸν τὸν τῆς ἁμαρτίας». Λησμονοῦμεν τελείως ὅτι ἐκεῖνος ποὺ θὰ «λύσῃ μίαν τῶν ἐντολῶν καὶ διδάξῃ οὕτω τοὺς ἀνθρώπους, ἐλάχιστος κληθήσεται ἐν τῇ βασιλείᾳ τῶν οὐρανῶν».

ΕΧΟΜΕΝ ΠΑΡΑΔΕΙΓΜΑ

Πρὸς Θεοῦ! Ἂς σηκωθῶμεν πλέον ἀπὸ τὴν μεγάλην αὐτὴν πτῶσιν. Ἂς καταπνίξωμεν τὸν κακοήθη ἐγωϊσμὸν καὶ τὴν αὐτολατρείαν. Ἂς ἀκολουθήσωμεν τὸν Χριστὸν καὶ ὁλοψύχως ἂς ἀφοσιωθῶμεν πρὸς Αὐτὸν ἀπαρνούμενοι ἡμᾶς αὐτοὺς διὰ νὰ ζῇ «ἐν ἡμῖν ὁ Χριστός». Ἔχομεν παράδειγμα ὅλους τοὺς ἐνθέρμους τοῦ Χριστοῦ μαθητάς, τοὺς ἥρωας τῆς πίστεως καὶ τῆς αὐτοθυσίας, ἀρχαίους καὶ νεωτέρους, οἱ ὁποῖοι ἐφήρμοσαν, ὄχι κατὰ θεωρίαν, ἀλλὰ ἐμπράκτως, τὰ διάφορα σωστικὰ εἴδη τῆς αὐταπαρνήσεως εἰς τὰς διαφόρους περιστάσεις τὰς ὁποίας ἀντιμετώπισαν εἰς τὴν ζωὴν αὐτήν.

ΑΣ ΣΗΚΩΣΩΜΕΝ ΤΟΝ ΣΤΑΥΡΟΝ ΜΑΣ

Θὰ ἦτο ἡ μεγαλειτέρα μας νίκη ἐὰν θὰ ἠθέλομεν νὰ σηκώσωμεν τὸν σταυρὸν τῶν παθῶν μας καὶ νὰ ἔμβωμεν εὐθύς, χωρὶς ἀναβολάς, εἰς τὸν ἀγῶνα τὸν καλόν, διὰ νὰ ἠμπορέσωμεν νὰ εἴπωμεν:—Ἰδού, ἡμεῖς «Κύριε, τὰ πάντα ἀφήκαμεν διὰ σέ». Ἀφοῦ κατενοήσαμεν ἤδη τὴν πραγματικὴν σημασίαν τῆς ἀρετῆς αὐτῆς, τῆς αὐταπαρνήσεως, δὲν πρέπει νὰ ἀναβάλωμεν νὰ ζήσωμεν βίον ὡραῖον καὶ ἐνάρετον μακρὰν ἀπὸ ἐγωϊσμοὺς καὶ πάθη ποὺ κατέστρεψαν πολλοὺς εἰς αὐτὸν τὸν κόσμον.

ΦΩΣ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

Μὲ τὴν διαγωγήν μας τὴν καλήν, μὲ τὰ ἔργα μας τὰ καλὰ ἂς γίνωμεν «τὸ φῶς τοῦ κόσμου», διὰ νὰ γίνῃ γύρω μας ἡ ζωὴ καλλιτέρα καὶ ὡραιοτέρα ἀπὸ πάσης ἀπόψεως. Ἐὰν τώρα ἐπικρατοῦν τόσαι ἀνωμαλίαι καὶ ἀταξίαι, μὴ λησμονῆτε ὅτι ὑπεύθυνοι εἴμεθα καὶ ἡμεῖς ὅλοι ἀνεξαιρέτως, ποιὸς ὀλίγο, ποιὸς πολύ. Ἂς προσπαθήσωμεν λοιπόν, ὁ καθεὶς ἰδιαιτέρως καὶ ὅλοι μαζύ, νὰ συμμορφώμεθα πρὸς τὴν ἱερὰν προτροπὴν τοῦ Χριστοῦ ποὺ εἶπεν ἐπιγραμματικώτατα:

«Λαμψάτω τὸ φῶς ὑμῶν
ἔμπροσθεν τῶν ἀνθρώπων,
ὅπως ἴδωσιν ὑμῶν τὰ καλὰ
ἔργα καὶ δοξάσωσι τὸν Πατέρα
ὑμῶν τὸν ἐν τοῖς οὐρανοῖς.»

Τελειώνει ἡ Συνδρομή σας;

Εἰς τὸ περικάλυμμα τοῦ Περιοδικοῦ, πλησίον τῆς διευθύνσεώς σας, εἶνε σημειωμένη ἡ ἡμερομηνία καθ' ἣν λήγει ἡ συνδρομή σας. Θερμῶς παρακαλεῖσθε ὅπως φροντίσητε νὰ ἀνανεώσητε τὴν συνδρομήν σας, προτοῦ αὕτη λήξῃ, διότι μετὰ τὴν πάροδον τῆς χρονολογίας αὐτῆς ἡ ἀποστολὴ τοῦ περιοδικοῦ διακόπτεται αὐτομάτως καὶ ἀνεξαιρέτως δι' ὅλους, ὑπὸ τοῦ Τμήματος τῆς Διεκπεραιώσεως.

(Ἐκ τοῦ Γραφείου)

ΔΙΑ ΤΑΣ ΟΜΟΓΕΝΕΙΣ ΟΙΚΟΔΕΣΠΟΙΝΑΣ

Ἀγαπημέναι μου μητέρες,

Ἐτελείωσαν ἤδη τὰ μαθήματα τόσον τῶν Ἀμερικανικῶν ὅσον καὶ τῶν Ἑλληνικῶν Σχολείων. Ἔπειτα ἀπὸ δεκάμηνον ἐντεταμένην πνευματικὴν ἐργασίαν ἔχουν προκηρυχθεῖ αἱ παύσεις ἀπὸ τῆς παρελθούσης ἑβδομάδος.

Καὶ ἔχετε τώρα, σεῖς πρὸ παντός, πρὸ ὑμῶν τὸ διαρκὲς πρόβλημα, τὸ πρόβλημα τῶν παιδιῶν. Ἀνήκουν τώρα καθ' ὁλοκλήρίαν εἰς σᾶς τὰ παιδιά. Σεῖς αἱ καλαὶ μητέρες των, θὰ γίνετε τώρα καὶ διδάσκαλοί των καὶ ὁδηγοί των καὶ σύμβουλοί των κατὰ τοὺς μῆνας τῶν σχολικῶν διακοπῶν.

Μὴ τὰ ἀφήσητε ἀπὸ κοντά σας διότι πολλὰ πράγματα ἠμποροῦν νὰ συμβοῦν καὶ θὰ εἶσθε σεῖς ὑπεύθυνοι. Εὑρίσκονται εἰς ἡλικίαν μικρὰν ἀκόμη καὶ ἔχουν πολλὰ νὰ διδαχθοῦν μέχρις ὅτου φθάσουν εἰς τὸ σημεῖον νὰ μάθουν νὰ προφυλάσσουν τοὺς ἑαυτούς των μόνα των.

Ὅταν τὰ ἔχητε κοντά σας μὴ ξεχάσητε νὰ ἐπαναλαμβάνετε πρὸ αὐτῶν ἐκεῖνο τὰ ὁποῖα ἤκουον καὶ εἰς τὰ σχολεῖα:—νὰ ἀγαποῦν τὴν Μεγάλην αὐτὴν Χώραν, τὴν Ἀμερικήν, νὰ φυλάσσουν τοὺς Νόμους της, νὰ ἀγαποῦν ὡσαύτως τὴν ἔνδοξον Ἑλλάδα ἀπὸ τὴν ὁποίαν προέρχονται οἱ γονεῖς των καὶ ἡ ὁποία ἔχει τόσα ἁγνὰ καὶ ὡραῖα ἔθιμα, ὅπως ὅλοι ὁμολογοῦν.

Μὴ ἀμελήσητε ἐπίσης νὰ τὰ συνιστᾶτε ἢ μᾶλλον νὰ ἐπιμένητε νὰ ἀναγινώσκουν καὶ Ἑλληνικὰ βιβλία, Ἑλληνικὰς ἐημερίδας, καὶ περιοδικὰ ἠθικὰ καὶ ἄξια λόγου. Ὑπενθυμίζετέ τα διαρκῶς πῶς πολλὰ παιδιὰ κατεστράφησαν διότι εἶχον τὸ ἀτύχημα νὰ ἀναγινώσκουν βιβλία καὶ μυθιστορήματα βλαβερά. Ἐὰν εὑρίσκεσθε εἰς δύσκολον θέσιν τί τερπνὰ καὶ ὠφέλιμα μυθιστορήματα νὰ τὰ συστήσητε, συμβουλευθῆτε τὸν Διδάσκαλον ἢ τὸν Ἱερέα τῆς παροικίας σας ἢ γράψατε πρὸς τὴν διεύθυνσιν τοῦ περιοδικοῦ τούτου.

Ἔχετε ὑπ' ὄψει ὅτι τὰ παιδιὰ θέλουν καὶ πρέπει νὰ παίζουν καὶ ὅτι ἔχουν μεγίστην ἀνάγκην ἀπὸ ἀέρα καθαρόν, τὰ παιδιὰ τῶν μεγάλων πόλεων μάλιστα. Τὰ παιγνίδια εἶνε ἡ ζωὴ τῶν παιδιῶν. Μὴ τὰ ἐμποδίζετε νὰ ἀναπτυχθοῦν κανονικῶς. Ἂν δὲν ἔχητε τὰ ὑλικὰ μέσα νὰ τὰ στείλητε ἢ νὰ τὰ ὁδηγήσητε σεῖς ἡ ἰδία εἰς τὴν ἐξοχήν, εἰς τὰ βουνὰ ἢ εἰς τὰς παραλίας, φέρετέ τα κάθε ἡμέραν, εἰ δυνατόν, εἰς τοὺς περιπάτους καὶ εἰς κέντρα ἀναψυχῆς ἀπὸ τὰ ὁποῖα εἶνε γεμάτη ἡ χώρα αὐτή. Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον ὄχι μόνον ἔχετε τὴν εὐκαιρίαν νὰ τὰ δώσητε καθαρὸν καὶ ζωογόνον ἀέρα, ἀλλὰ καὶ νὰ τὰ διδάξητε πολλά, πλεῖστα ὅσα πράγματα διὰ τοῦ τρόπου τῆς φυσικῆς λεγομένης ἀγωγῆς.

Μὴ ἀμελήσητε ὡσαύτως καὶ νὰ μεταβαίνητε μαζύ των εἰς τὸν Ἱερὸν Ναόν. Τὰ παιδιὰ ἀγαποῦν νὰ ἐκκλησιάζωνται, ἐὰν μάλιστα βλέπουν κοντά των καὶ τοὺς γονεῖς των. Εἶναι ἐκ φύσεως θρησκευτικὰ καὶ τὸ αἴσθημα αὐτὸ πρέπει νὰ τὸ ἐπωφεληθῶμεν πρὸς τὸ καλὸν συμπάσης τῆς ἀνθρωπότητος. Ἡ δὲ ἁπαλὴ ἡλικία εἶνε ἡ καταλληλοτέρα ἡλικία διὰ νὰ διεγερθοῦν αἰσθήματα ὡραῖα καὶ εὐγενῆ.

Εἶνε ἐπίσης ἀνάγκη νὰ ὑπομνηθῇ εἰς σᾶς ὅτι αἱ ὑπερβολικαὶ θωπεῖαι καὶ αἱ ἐξαιρετικαὶ περιποιήσεις εἰς τὴν μικρὰν ἡλικίαν κατέστρεψαν πολλὰ παιδιά. Τὸ ὑ-

ΠΟΘΕΝ ΤΑ ΦΙΛΑΝΘΡΩΠΙΚΑ ΚΑΘΙΔΡΥΜΑΤΑ:

Ὁ Χριστιανισμὸς ἐδίδαξε διὰ πολλῶν εἰς τοὺς ἀνθρώπους τὴν γλυκεῖαν ἀγάπην καὶ ὥρισεν ὡς ὑψίστην ὑποχρέωσιν τὴν ἀγαθοεργίαν. Εἰς τὰ ἀρχαῖα ἔθνη οἱ ἄνθρωποι ἦσαν ταξιθετημένοι εἰς δύο κατηγορίας: εἰς κυρίους καὶ εἰς δούλους. Συνεπείᾳ τούτου ἡ ἀγαθοεργία μόλις ἦτο γνωστή.

Ἡ ἀγάπη, κυρίως χριστιανικὴ ἀρετή, ἐπῆρε τὴν ἀρχήν της ἀπὸ τὸν Ἰησοῦν Χριστόν, ὁ Ὁποῖος ἐξεδήλωσε παντοιοτρόπως τὴν ἐξαιρετικὴν ἀγάπην Του πρὸς τοὺς ἀνθρώπους. Ὡσαύτως οἱ Μαθηταὶ καὶ οἱ Ἀπόστολοί Του, βαδίζοντες εἰς τὰ ἴχνη τοῦ Διδασκάλου των, κατέκτησαν τὰς καρδίας τῶν ἀνθρώπων διὰ τῆς ἐξασκήσεως τῆς φιλανθρωπίας.

Ὁ Χριστιανισμός, κηρύσσων ὅτι ὅλοι εἶναι ἴσοι ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ, ἐπῆρεν ἐνωρὶς ὑπὸ τὴν προστασίαν του τοὺς δυστυχεῖς καὶ τοὺς τεθλιμμένους, τοὺς ἀρρώστους καὶ τοὺς ἀπελπισμένους. Ἐδίδαξε τὴν ἀγάπην καὶ τὴν ἀλληλεγγύην μεταξὺ ὅλων τῶν ἀνθρώπων. Εἰς τὴν φωνὴν τῆς ἀγάπης, ἡ καρδία τοῦ εὐπόρου διηνοίχθη εἰς αἰσθήματα μέχρι τῆς στιγμῆς ἐκείνης ἄγνωστα εἰς αὐτόν. Ἡ κοινωνία ἔρριψε βλέμμα συμπαθὲς ἐπὶ τῶν δυστυχῶν της καὶ ἀνήγειρε καταφύγια διὰ τὴν πάσχουσαν ἀνθρωπότητα:—ὑπέθαλψε τοὺς ἐγκαταλειμμένους, ἀνεδέχθη τὰ ὀρφανά, ἐφρόντισε διὰ τοὺς ἀρρώστους, ἔτρεξε διὰ τοὺς ἀποτεθαρρημένους.

Ὑπὸ τὰς ἐμπνεύσεις τῆς Χριστιανικῆς Θρησκείας, ἐσχηματίσθησαν οἱ θρησκευτικοὶ Σύλλογοι, οἱ ὁποῖοι σκοπὸν εἶχον νὰ βοηθοῦν τοὺς πάσχοντας καὶ τοὺς δυστυχεῖς καὶ νὰ ἐπεκτείνουν τὴν ἀληθινὴν πίστιν καὶ εἰς τὰς πλέον ἀπομεμακρυσμένας χώρας. Ὑπὸ τὴν ἄμεσον προστασίαν Της συνεστήθησαν αἱ μεγάλαι ἐκεῖναι καὶ ἱεραὶ ὀργανώσεις, ποὺ εἶναι γνωσταὶ ὡς Εὐεργετικὰ Καθιδρύματα.

Ὁ ἀρχαῖος κόσμος ἐλάμβανε κάποια φροντίδα διὰ τὴν παροχὴν τροφῆς εἰς τὰ τέκνα τῶν πιπτόντων εἰς τοὺς πολέμους, εἶχε μερικὰ ἄσυλα, ἀλλὰ δὲν παρουσιάζει τίποτε τὸ ὁποῖον νὰ ἠμπορῇ νὰ συγκριθῇ μὲ τὰ σημερινὰ φιλανθρωπικὰ ἱδρύματα, τὰ νοσοκομεῖα καὶ τὰ πτωχοκομεῖα. Ἡ φιλοξενία, τὴν ὁποίαν οἱ ἀρχαῖοι παρεῖχον πρὸς τοὺς ταξειδεύοντας, πρὸς τοὺς ὁδοιπόρους καὶ πρὸς τοὺς ἐπισκέπτας, δὲν ὁμοιάζει, νομίζομεν, μὲ τὰ βοηθήματα ποὺ λαμβάνουν οἱ ἄρρωστοι εἰς τὰ νοσοκομεῖα, τὰ ἄσυλα καὶ τὰ γηροκομεῖα. Μερικοὶ συγγραφεῖς ποὺ ἔκαμαν τὰς σχετικὰς συγκρίσεις εὗρῆκαν μεγίστην ποιοτικὴν διαφοράν.

Δὲν ἠμποροῦμεν παρὰ εἰς τὸ θρησκευτικὸν πνεῦμα τοῦ χριστιανισμοῦ νὰ ἀποδώσωμεν τὴν ἀρχὴν καὶ τὴν γένεσιν τῶν Φιλανθρωπικῶν Ἱδρυμάτων, μέσα εἰς τὰ ὁποῖα ὁ ἄπορος καὶ ὁ δυστυχὴς πέρνουν τὴν ἀπαιτουμένην ἐνίσχυσιν διὰ νὰ ὁδεύσουν τὸν ἀνηφορικὸν δρόμον τῆς ζωῆς αὐτῆς. Δὲν ἠμποροῦμεν παρὰ μέσα εἰς αὐτὸ τοῦτο τὸ πνεῦμα τοῦ Χριστιανισμοῦ νὰ ἐκζητήσωμεν τὴν γένεσιν καὶ τὴν ἀνάπτυξιν τῆς φιλανθρωπίας, διότι καὶ τὸ Ἱερὸν Εὐαγγέλιον ρητῶς τονίζει ὅτι καὶ οἱ ἐνδεεῖς «μέλη εἰσὶ τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ».

Εἰς τὰς Ἁγίας πόλεις Ἱερουσαλὴμ καὶ Βηθλεέμ, ὁ γράφων ἤκουσε τονιζομένην τὴν ὡραίαν παράδοσιν ὅτι ἤδη ἀπὸ τῶν ἀρχῶν τοῦ τετάρτου αἰῶνος (μετὰ Χριστὸν) συνεστήθησαν αὐτόθι τὰ πρῶτα-πρῶτα συστηματικὰ νοσοκομεῖα, ἐν Ἱερουσαλὴμ καὶ ἐν Βηθλεέμ. Ὁ Μέγας Βασίλειος εἰς τὸ σημεῖον αὐτὸ ἀνέπτυξεν ὅλας τὰς ἁγίας δυνάμεις του ἱδρύσας καὶ συντηρήσας διάφορα φιλανθρωπικὰ ἱδρύματα. Ἄλλοι δὲ κατόπιν Ἱεράρχαι ἐβάδισαν εἰς τὰ ὡραῖα ἴχνη ἐκείνου θαυματουργήσαντες κυριολεκτικῶς.

Ἀργότερον οἱ βασιλεῖς ἔδωκαν τὸ παράδειγμα τῆς ἱδρύσεως τοιούτων φιλανθρωπικῶν καθιδρυμάτων εἰς διάφορα μέρη. Οἱ Βυζαντινοὶ Ἡγεμόνες καὶ Ἄρχοντες ὑπεστήριξαν μεγάλως τὴν ὡραίαν ἐκείνην κίνησιν. Κάρολος ὁ λεγόμενος Μέγας συνέστησεν εἰς τὴν Δύσιν καὶ ἐνεψύχωσε διάφορα Καταστήματα τοῦ εἴδους αὐτοῦ. Οἱ διάδοχοί του τὸν ἐμιμήθησαν πρὸ πάντων εἰς τὴν ἐποχὴν κατὰ τὴν ὁποίαν ἀναρίθμητοι προσκυνηταὶ ἐπέστρεφον ἀπὸ τὸ εὐλαβὲς προσκύνημά των ἐκ τοῦ Παναγίου Τάφου.

Τὰ πρῶτα Νοσοκομεῖα ἦσαν γνωστὰ ἐν Εὐρώπῃ ὑπὸ τὸ ὡραῖον ὄνομα «Οἰκία Θεοῦ» (HOTEL DE DIEU), ἐκτὸς δὲ τοῦ γενικοῦ αὐτοῦ ὅρου ἐδίδετο εἰς αὐτὰ καὶ ἄλλη, εἰδικωτέρα, ὀνομασία, ὅπως γνωρίζομεν. Γύρω ἀπὸ αὐτὰ ἀνεπτύχθη, εἰς βαθμὸν μέγιστον, ἡ Φιλαλληλία, ἐπεστρατεύθησαν δὲ αἱ δυνάμεις ὅλων διὰ τὴν ἐξάσκησιν τοῦ πνεύματος τοῦ χριστιανικοῦ καὶ ἐμπραγμάτως. Ἡ ἱστορία εἰς τὸ κεφάλαιον αὐτὸ ἀναφέρει μερικὰ πράγματα ἀληθῶς ὑπέροχα.

Ἡ ἰδιωτικὴ ἐλεημοσύνη ἡμιλλᾶτο πρὸς τὴν μεγαλοδωρίαν τῶν Βασιλέων καὶ τῶν Ἡγεμόνων, καὶ οἱ ἁπλοῖ πολῖται συνετέλουν τὰ μέγιστα εἰς τὴν ἵδρυσιν καὶ συντήρησιν εὐεργετικῶν καθιδρυμάτων κάθε εἴδους. Κατὰ ταῦτα ἐπολλαπλασιάσθησαν ταῦτα εἰς ὅλην τὴν Χριστιανικὴν Εὐρώπην, εἰς τρόπον ὥστε εἰς κάθε μοναστήριον, εἰς κάθε κοινόβιον, ἀλλὰ πολλάκις καὶ εἰς κάθε Ἐπισκοπὴν ὑπῆρχε καὶ ἰδιαίτερον Νοσοκομεῖον ἢ ἄσυλον συντρέχον εἰς τὰς ἀνάγκας τῶν ἀνθρώπων τῆς ἐποχῆς ἐκείνης.

Ἐὰν σήμερον ὁ ἄνθρωπος ἐπιθυμῇ νὰ ἀναπτύξῃ Πνεῦμα Χριστοῦ μέσα του, ἐὰν θέλῃ ὄχι νὰ λέγηται ἀλλὰ νὰ εἶνε πραγματικὸς καὶ ἀληθινὸς χριστιανός, ὀφείλει, ὅσῃ αὐτῷ δύναμις, νὰ ὑποστηρίζῃ συστηματικῶς τοιαῦτα Καθιδρύματα ἐλέους, ἀγάπης καὶ οἰκτιρμοῦ ὅπου δήποτε καὶ ἂν ταῦτα εὑρίσκονται. Τὸ νὰ στηρίξῃ κανεὶς μίαν ψυχὴν κινδυνεύουσαν, τὸ νὰ βοηθήσῃ ἄνθρωπον πάσχοντα, εἶνε ἡ χριστιανικωτέρα πρᾶξις, εἶνε τὸ εὐγενέστερον ἔργον. Δὲν ὑπάρχει ἄλλως τε μεγαλυτέρα εὐχαρίστησις ἀπὸ αὐτήν.

Γ. Π.

περβολικὸν χάϊδευμα τῶν μητέρων καὶ τῶν πατέρων πρὸς αὐτὰ κατέστρεψαν τὸν ὡραῖον χαρακτῆρα τῶν παιδιῶν, ὅπως παρετηρήθη εἰς πλείστας ὅσας περιπτώσεις. Μὲ τὰς θωπείας καὶ τὰς περιποιήσεις τὰς παρακαίρους καὶ περιττὰς διαφθείρεται τὸ παιδίον, γίνεται δύστροπον καὶ ἀσθενικὸν καὶ ἀδίκως οἱ γονεῖς ἀργότερον προσπαθοῦν νὰ ἐπιβάλουν τὴν θέλησίν των.

Ὁμογενεῖς γονεῖς καὶ πρὸ παντὸς μητέρες! Μὴ ἀφήσετε νὰ παρέλθῃ ἀδίκως ἡ ἐποχὴ αὐτὴ τῶν διακοπῶν. Ἐπὶ τρεῖς περίπου μῆνας σεῖς θὰ εἶσθε ἡ σύντροφος, ἡ διδασκάλισσα, ἡ παιδαγωγὸς τῶν παιδιῶν σας. Φυλάξατέ τα εἰς τὸν δρόμον τὸν καλὸν τὸν ὁποῖον ἤνοιξαν ἤδη οἱ καλοὶ διδάσκαλοι καὶ οἱ Ἱερεῖς εἰς τὰ Σχολεῖα. Κατὰ τὰς διακοπὰς αὐτάς, κρατήσατε τὰ παιδιά σας ὑπὸ τὴν ἄμεσον ἐπιρροήν σας. Μὴ καταστρέψητε τὸ ἔργον τῶν διδασκάλων ποὺ μὲ τόσον κόπον ἔκαμον κατὰ τοὺς παρελθόντας 10 μῆνας τοῦ ἔτους. Ἐὰν ἀμελήσητε τώρα, θὰ θρηνήσητε πολύ, παρὰ πολύ, ἀργότερον.

Γ. Π.

Ἀρχιμ. Εἰρηναίου Καββιμάτη,
Ἱεραπ. Προϊστ. τῆς Κοινότητος
Gary, Ind.

ΔΙΑΡΚΕΙΣ ΓΟΓΓΥΣΜΟΙ

Πολλάκις κατὰ τὴν παιδικήν μας ἡλικίαν ἐγογγύζομεν κατὰ τῶν διδασκάλων καὶ γονέων μας, διερωτώμενοι: Διατὶ μᾶς ὑποβάλλουν εἰς τόσον βαρεῖς κόπους; Διατὶ μᾶς προξενοῦν τόσας στενοχωρίας; Διατὶ τὰ τόσον ἐπίπονα μαθήματα καὶ αἱ προσβολαὶ καὶ αἱ τιμωρίαι; Διατὶ νὰ μὴ μᾶς ἀφήνουν ἀνενοχλήτους νὰ ἀπολαύωμεν τοῦ ὑπαίθρου καὶ τῆς χαρᾶς τοῦ παιγνιδίου; Τώρα, ὅτε ἠνδρώθημεν, διερωτώμεθα: Διατὶ ἡ δυστυχία νὰ μὴ ἀπομακρύνεται ἡμῶν; Διατὶ τόσον τελείως νὰ πραγματοποιῆται ἡ πρόρρησις τοῦ Χριστοῦ «ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ θλῖψιν ἔξετε;» Διατὶ ἡ εὐτυχία νὰ μὴ εἶνε ὁ κλῆρός μας ἐπὶ τῆς γῆς, ἀλλὰ τοὐναντίον ἀδιακόπως νὰ ὑποφέρωμεν; Διατὶ ὁ Θεὸς νὰ εἶνε τόσον σκληρὸς πρὸς ἡμᾶς;

Ἐὰν ὁ καιρός μας ἐπὶ τῆς γῆς, ἦτο ὡς ἡ ἐποχὴ τῶν διακοπῶν, κατὰ τὴν ὁποίαν ἡ μαθητιῶσα νεολαία εἴτε εἰς τοὺς θαλεροὺς λειμῶνας, εἴτε εἰς τὴν ἀκρογιαλιάν, εἴτε εἰς τὰς πλατείας καὶ τὰς ὁδοὺς παίζουσα ἀπολαύει τὴν ἀμέριμνον ζωήν της, ἡ ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ διαμονή μας θὰ ἦτο μία συνεχὴς εὐχαρίστησις. Πλήν, φαίνεται, ὅτι εἶνε ὡς οἱ δύσκολοι καὶ ἐπίπονοι καὶ ἀγωνιώδεις ἐκεῖνοι οἱ πρὸ τῶν ἐξετάσεων μῆνες.

Ὡς περίοδον σχολείου καὶ ἀγῶνος καὶ μορφώσεως, θεωρεῖ τὸν ἐπίγειον βίον μας εἷς ἀρχαῖος φιλόσοφος, ὁ ὁποῖος λέγει: «Πῶς ἐξηγεῖται, ὅτι οἱ καλοὶ ἄνθρωποι παλαίουν μὲ θλίψεις καὶ ἐναντιότητας καὶ οἱ κακοὶ ἀπολαύουν ἀνέσεως καὶ ἀφθονίας; Ἡ ἀπάντησίς μου εἶνε, ὅτι ὁ Θεὸς φέρεται πρὸς ἡμᾶς, ὡς καλὸς πατὴρ πρὸς τὰ τέκνα του. Μᾶς δοκιμάζει, μᾶς σκληραγωγεῖ καὶ μᾶς προσαρμόζει πρὸς τὸν ἑαυτόν του. Ὡς ὁ διδάσκαλος δίδει τὰ δυσκολώτερα μαθήματα εἰς τοὺς πλέον εὐέλπιδας μαθητάς, οὕτω πράττει καὶ ὁ Θεὸς πρὸς τὰ γενναιότερα πνεύματα. Τὰς ἐναντιότητας τῆς τύχης πρέπει νὰ θεωρῶμεν ὄχι ὡς σκληρότητας, ἀλλ' ὡς ἐπεισόδια εἰς ἕνα διαγωνισμόν.

Πόσα παθήματα καὶ πόσας δυσκολίας δὲν ἐφοβήθημεν ὡς ἀνυπόφορα κακά, τὰ ὁποῖα βραδυτέρα ἐξέτασις ἀπέδειξεν εὐνοίας καὶ εὐεργετήματα. Ὅταν μᾶς ἐπισκέπτωνται ἀσθένειαι καὶ θλίψεις δὲν πρέπει νὰ γογγύζωμεν, ὅτι γίνεται κακομεταχείρισις ἡμῶν. Εἶνε ἔνδειξις ἐκ μέρους τοῦ στρατηγοῦ ἐκτιμήσεως, ἐὰν μᾶς θέσῃ εἰς τὴν γραμμὴν τοῦ κινδύνου. Τότε δὲν λέγομεν ὅτι ὁ ἀρχηγὸς μᾶς φέρεται κακῶς, ἀλλὰ λέγομεν ὅτι μᾶς τιμᾷ... Οὐδεὶς ἄνθρωπος γνωρίζει τὴν δύναμιν καὶ ἀξίαν του, ἐκτὸς ἐὰν τεθῇ ὑπὸ δοκιμασίαν. Ὁ πλοίαρχος δοκιμάζεται εἰς τὴν τρικυμίαν, ὁ στρατιώτης εἰς τὴν μάχην, ὁ πλούσιος εἰς τὴν πτωχείαν.

Ἡ Πρόνοια μεταχειρίζεται ἡμᾶς, ὡς γενναῖος πατὴρ καὶ μᾶς φέρει εἰς κόπους, μόχθους, κινδύνους, ἐνῷ ἡ ἐπιείκεια φιλοστόργου μητρὸς κάμνει ἡμᾶς ἀσθενεῖς καὶ ἀθύμους». Ὁμοίαν ἰδέαν ἐκφράζει καὶ ὁ Ἐπίκτητος: «Αἱ δυσκολίαι δεικνύουν τί εἶνε οἱ ἄνθρωποι. Ἑπομένως, ὅταν δυσκολία σοῦ ἐπιτίθεται, ἐνθυμοῦ, ὅτι ὁ Θεὸς ὡς προπονητὴς παλαιστῶν, σὲ ἐνέπλεξε μὲ τραχὺν ἀντίπαλον.»

Ὁ Ἀπόστολος Παῦλος παρομοιάζει τὸν μὲν χριστιανὸν πρὸς στρατιώτην «σὺ λοιπὸν κακοπάθησον ὡς καλὸς στρατιώτης Ἰησοῦ Χριστοῦ» τὴν δὲ ἐπίγειον ζωὴν πρὸς ἀγῶνα «τὸν ἀγῶνα ἠγώνισμαι, τὸν δρόμον τετέλεκα, τὴν πίστιν τετήρηκα». Ἰδιαιτέραν ἔμφασιν δίδει εἰς τὴν παρομοίωσιν τῆς σχέσεως ἡμῶν πρὸς τὸν Θεόν, πρὸς τὴν σχέσιν τέκνων πρὸς πατέρα, ὅστις ἐνῷ μᾶς ἀγαπᾷ, παιδαγωγεῖ ἡμᾶς διὰ τῶν δοκιμασιῶν καὶ ἐξαγνίζει τὸν χαρακτῆρά μας διὰ τῶν θλίψεων. Ὁ Ἰάκωβος λέγει: «μακάριος ἀνήρ, ὃς ὑπέμεινε πειρασμόν, διότι πειρασθεὶς λήψεται τὸν στέφανον τῆς ζωῆς». Χριστιανοί, λοιπόν, καὶ μή, συμφωνοῦν ἐν τῇ παραστάσει τοῦ κόσμου τούτου, ὡς τόπου ἐν τῷ ὁποίῳ δι' ὅσων πάσχομεν μορφωνόμεθα.

Ἀλλ' ὑπάρχουν δεινά, τῶν ὁποίων ἀδυνατοῦμεν νὰ ἐννοήσωμεν τὸν σκοπόν. Διατὶ οἱ σεισμοὶ ἐκεῖνοι οἱ κατεδαφίζοντες πόλεις εὐτυχεῖς καὶ ἀνθούσας; Διατὶ οἱ ποταμοὶ νὰ πλημμυροῦν καὶ νὰ καταστρέφουν ἀγροὺς καὶ νὰ πνίγουν ζῷα καὶ ἀνθρώπους; Διατὶ αἱ ἐπιδημίαι ἐκεῖναι, αἱ ἀφαρπάζουσαι νέας καὶ νέους, αἱ δημιουργοῦσαι ὀρφανά, αἱ καταρρίπτουσαι στηρίγματα οἴκων, αἱ σκορπίζουσαι τὸ πένθος; Πρὸς τί αἱ κακοκαιρίαι αἱ ματαιοῦσαι τὰς προσδοκίας τῶν πόνων καὶ τῶν μόχθων τοῦ οἰκογενειάρχου γεωργοῦ; Αἱ καταστροφαὶ αὗται παραμένουν μυστήριον, ἀλλὰ δυνάμεθα νὰ ἐνθυμηθῶμεν, ὅτι ὅτε ἤμεθα παιδιά, πολλαὶ πράξεις τῶν γονέων μας ἐφαίνοντο εἰς ἡμᾶς ὄχι ὀλιγώτερον μυστηριώδεις καὶ ὅμως ἦσαν καλαί. Ἔναντι τοῦ Θεοῦ εἴμεθα παιδία, τὰ ὁποῖα βλέπομεν τὰς πράξεις του, ἀλλ' ἀδυνατοῦμεν νὰ ἐξηγήσωμεν τὸν σκοπόν των.

Μεγάλου μέρους τῶν ἐν τῷ κόσμῳ θλίψεων καὶ δοκιμασιῶν μας, ὑπεύθυνος εἶνε καὶ ἡ ἰδική μας κακία καὶ ἀνοησία. Ἐξ αἰτίας μας πολλάκις, ἡ γῆ μεταβάλλεται εἰς σκηνὴν σκληρότητος, ἐγκληματικότητος, πόνου. Ἡ μεγαλυτέρα μετὰ τὸν κατακλυσμὸν τοῦ Νῶε συμφορὰ τοῦ παγκοσμίου πολέμου, μὲ τὰ αἵματα, μὲ τοὺς φόνους, μὲ τὰς ἀσθενείας, μὲ τὴν ὀρφάνειαν, μὲ τὰ δάκρυα τὰ ὁποῖα ἐσκόρπισεν ἐφ' ὅλης σχεδὸν τῆς γῆς ἦτο ἀνοσιούργημα ἀποκλειστικῶς ἰδικόν μας. Οὐδεὶς ἐτόλμησε νὰ ἐπιρίψῃ τὴν εὐθύνην ταύτης εἰς τὸν Θεόν, ἀλλ' ἠγωνίσθη ἕκαστον ἔθνος νὰ καταστήσῃ ὑπεύθυνον ἄλλο.

Οἱ νοήμονες γονεῖς κάμνουν τὰ τέκνα των νὰ κλαίουν. Ὁ κλίβανος τῶν στερήσεων καὶ τῶν ταλαιπωριῶν καὶ τῶν βασάνων εἶναι ὁ παραγαγὼν τοὺς μεγαλειτέρους ἄνδρας. Ὁ Ἀριστείδης ὑπέφερε καὶ πτωχείαν καὶ καταδίωξιν καὶ ἐξορίαν καὶ ἔκλεισε τοὺς ὀφθαλμοὺς μὲ τὸ δάκρυ, ὅτε ἄφηνε τὰς θυγατέρας του πτωχὰς καὶ ἀνυπάνδρους. Ὁμοίως ὅλοι ἐκεῖνοι, τῶν ὁποίων ἡ ἱστορία διαφυλάττει τὰ ὀνόματα. Ὑπερέβη δὲ ὅλους εἰς τὰ βάσανα ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ, διὰ τὸν ὁποῖον λέγει ἡ Παράδοσις, ὅτι ποτέ του δὲν ἐγέλασε. Ὁ ἱερὸς Χρυσόστομος λέγει «πολὺς ὁ καρπὸς τῆς θλίψεως» καὶ ἡμεῖς οἱ χριστιανοὶ πρέπει νὰ ἀναγνωρίζωμεν, ὅτι «ὃν Κύριος ἀγαπᾷ παιδεύει» καὶ νὰ ἀναφωνῶμεν «δόξα τῷ Θεῷ τῶν πάντων ἕνεκεν.»

ΔΗΛΩΣΙΣ

ΠΑΡΑΚΑΛΟΥΝΤΑΙ οἱ Ἱεραπ. Προϊστάμενοι, Ἱεροψάλται, καὶ Διοικ. Συμβούλια τῶν Κοινοτήτων ὅπως μᾶς ἀποστέλλουν φωτογραφίας τῆς Χορῳδίας τῶν Ἐκκλησιῶν των πρὸς δημοσίευσιν εἰς τὸ ἐξώφυλλον τοῦ «Ὀρθοδόξου Παρατηρητοῦ».

ΤΑΞΕΙΔΙΩΤΙΚΑΙ ΑΝΑΜΝΗΣΕΙΣ

ΠΕΡΙ ΤΗΝ ΧΩΡΑΝ ΤΩΝ ΚΕΔΡΩΝ ΤΟΥ ΛΙΒΑΝΟΥ

Εἰς τὰ παράλια τῆς Νοτιοδυτικῆς Ἀσίας εὑρίσκεται ἡ συνομοσπονδία τῆς Συρίας ἀποτελουμένη ἀπὸ πέντε μικρὰς δημοκρατίας αἱ ὁποῖαι ὄχι πρὸ πολλῶν ἐτῶν ἐτέθησαν ὑπὸ γαλλικὴν ἐντολὴν (MANDAT). Αἱ 5 αὐταὶ δημοκρατίαι εἶνε: Ἡ τῆς Δαμασκοῦ, ἡ τοῦ Χαλεπίου, ἡ τῆς Ἀλεξανδρέττας, ἡ τῆς Δρούσσης, καὶ ὁ Μέγας Λίβανος.

Τῆς συνομοσπονδίας αὐτῆς ὁλοκλήρου καὶ πρωτεύουσα πόλις τοῦ Λιβάνου εἶνε ἡ Βηρυττός (Beyrouth). Θεωρεῖται σήμερον ἓν ἀπὸ τὰ μεγαλύτερα ἐμπορικὰ κέντρα, πραγματικὸς διάδοχος τῶν ἀρχαίων φοινικικῶν πόλεων καὶ ὁ εἰσαγωγικὸς καὶ ἐξαγωγικὸς λιμὴν ὅλης σχεδὸν τῆς Συρίας. Ὑποτίθεται δὲ ὅτι κατόπιν τῆς συντελουμένης ἐπεκτάσεως τοῦ λιμένος ἡ πόλις αὐτὴ θὰ ἀποτελέσῃ σπουδαῖον ναυτικὸν καὶ ἐμπορικὸν λιμένα.

Ὑπεράνω τῆς Βηρυττοῦ, ὡς ἕνας καλλιτεχνικὸς πίναξ, ὑψοῦται ὁ Λίβανος, μὲ τὰς σχεδὸν πάντοτε χιονισμένας καρυφάς του. Τὸ ὑπερήφανον αὐτὸ ὄρος προσείλκυε πάντοτε τὸν θαυμασμόν, ἀλλὰ καὶ τὸν σεβασμὸν τῶν ἀρχαίων περιοίκων λαῶν, οἱ ὁποῖοι τὸ ὠνόμαζον «Ὄ ρ ο ς τ ο ῦ γ ά λ α κ τ ο ς» διὰ τὰς πλουσίας αὐτοῦ βοσκάς.

Οἱ Αἰγύπτιοι, οἱ ὁποῖοι κατώκουν χώραν γυμνὴν καὶ ξηράν, ἔχουσαν μόνον ὀλίγους φοίνικας, καὶ οἱ Ἑβραῖοι οἱ κατοικοῦντες εἰς τὰς ἐρήμους, ἐθεώρουν τὸν Λίβανον ὡς περιοχὴν πλουσίαν εἰς βοσκὰς καὶ εἰς πυκνὰ δάση μὲ δένδρα μεγαλοπρεπῆ καὶ πολυάριθμα. Ὁ Δαυῒδ, ὁ Σολομών, οἱ Ραμσῆ καὶ οἱ Θουτμῆ ἓν ὄνειρον εἶχον μόνον, νὰ καταλάβουν τὴν ἀνθηρὰν αὐτὴν χώραν, ἡ ὁποῖα θὰ ἠδύνατο νὰ προμηθεύῃ εἰς μεγίστην ποσότητα εὐώδη καὶ ὡραῖα ξύλα διὰ τὴν ἀνέγερσιν τῶν Ναῶν καὶ τῶν ἀνακτόρων των καὶ στερεοὺς ἱστοὺς διὰ τὰ πλοῖά των.

Τὸ ὄρος αὐτὸ ἀποτελεῖ μίαν περιοχὴν ἐντελῶς χωριστὴν ἐν τῷ μέσῳ τῶν κοιλάδων. Σύμφωνα μὲ τὴν ἔκφρασιν ἑνὸς ποιητοῦ Ἄραβος, φέρει εἰς τοὺς πόδας του τὴν ἄνοιξιν, εἰς τοὺς ὤμους του τὸ θέρος, εἰς τοὺς κόλπους του τὸ φθινόπωρον καὶ εἰς τὴν κεφαλήν του τὸν χειμῶνα. Διετήρησε τὴν χριστιανικήν του καταγωγὴν ἐπὶ πολλοὺς αἰῶνας καὶ ἐθεώρει ὡς πνευματικόν του ἀρχηγὸν τὸν Πατριάρχην Μαρωνείας. Οταν περὶ τὸν 8ον αἰῶνα μ. Χ. αἱ πεδιάδες τῆς Συρίας ὑπέκυψαν σχεδὸν εἰς τὸν Μουσουλμανισμόν, ὁ Λίβανος ἐξηκολούθει νὰ κρατῇ τὸν Χριστιανισμὸν καὶ σήμερον δὲ μέγα μέρος τοῦ πληρώματος τοῦ Ὀρθοδόξου Πατριαρχείου Ἀντιοχείας εὑρίσκεται ἐπὶ τοῦ ἱστορικοῦ αὐτοῦ ὄρους.

Ὡς γνωστὸν ὅμως, κατὰ τὴν ἐποχὴν τῶν Σταυροφοριῶν ἀρκετοὶ Γάλλοι κατώκησαν εἰς τὸν Λίβανον, ὡς ἀποδεικνύεται ἱστορικῶς, πέραν πάσης ἀμφιβολίας. Ἀλλ' ἐπειδὴ ὁ ἀποκατασταθεὶς ἐν Λιβάνῳ ἀριθμὸς τῶν Γάλλων δὲν ἦτο βεβαίως μέγας, οἱ Γάλλοι οὗτοι συνεδέθησαν μὲ τοὺς ἐντοπίους δι' ἐπιγαμίας καὶ σὺν τῷ χρόνῳ ἀπερροφήθησαν ἐντελῶς, διατηρηθέντος μόνον εἴς τινας περιπτώσεις τοῦ Γαλλικοῦ ὀνόματος, ἀλλὰ παρεφθαρμένου καὶ τούτου πολλάκις. Διὰ τοῦτο ὅταν ὁ Μ. Ναπολέων, ἐπέδραμε τὴν Συρίαν, θέλων νὰ νικήσῃ τελείως τοὺς Τούρκους, εἶπε πρὸς τοὺς κατοίκους τῆς Συρίας τὸ περίφημον: «καὶ σεῖς Γάλλοι εἶσθε· βοηθήσατέ με νὰ νικήσω τοὺς Τούρκους οἱ ὁποῖοι εἶνε κατακτηταὶ τῆς χώρας σας». Βεβαίως ἡ κολακευτικὴ αὐτὴ ἔκκλησις τοῦ Μ. Ναπολέοντος ἔκαμε τότε πολλοὺς κατοίκους τοῦ Λιβάνου νὰ καταταχθῶσιν εἰς τὸν στρατόν του.

Ἄλλοτε ἰδίως, τὸ κύριον προϊὸν τοῦ Λιβάνου ἦτο ἡ κέδρος, δένδρον ὑψηλότατον καὶ εὐθυτενές, φημιζόμενον δὲ διὰ τὴν ἐλαφρότητά του, τὴν στερεότητα, τὴν λεπτότητα τοῦ ἀρώματος καὶ τὸν ὡραῖον, φυσικὸν χρωματισμόν του. Τὸ ξύλον αὐτό, ἰδίως ὅταν λαμβάνεται ἀπὸ ὡραῖα δένδρα εἶνε, καὶ τώρα ἀκόμη, πολυζήτητον. Κολοσσιαῖαι κέδροι, ἕως 20 μέτρων ὕψους, ἐστόλιζον ἄλλοτε τὸν ὑπερήφανον Λίβανον. Ἀλλ' ἡ βάνδαλος χεὶρ τοῦ ἀνθρώπου δὲν ἔδειξε περισσότερον σέβας καὶ πρὸς τὰ θαυμάσια αὐτὰ τῆς φύσεως, ἀφ' ὅσην εἶχε δείξει πρὸς τὰ ἀρχαῖα μνημεῖα. Καὶ ἡμέρᾳ τῇ ἡμέρᾳ τὰ αἰωνόβια αὐτὰ ὑπερύψηλα δένδρα κατερρίπτοντο τὸ ἓν μετὰ τὸ ἄλλο. Μέχρι τέλους τοῦ 17ου αἰῶνος ὑπῆρχον ἀκόμη περὶ τὰς 40 τεράστιοι κέδροι, αἱ ὁποῖαι ἐχρησίμευον ὡς διάδημα καὶ στέμμα ἐπιβλητικώτατον εἰς τὸ «Ὄρος τῶν χρωμάτων». Ἤδη ἀπομένουν μόνον ἐλάχιστοι κέδροι, περὶ τὴν μίαν δωδεκάδα. Πρέπει ὅμως νὰ τονισθῇ ὅτι αἱ ἐπελθοῦσαι καταστροφαὶ ὀφείλονται, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον εἰς τοὺς ξένους. Οἱ ἐντόπιοι ἀνέκαθεν ἐσέβοντο τὸ δένδρον τοῦτο καὶ τὸ ἐθεώρουν μάλιστα καὶ ἱερόν. Οἱονδήποτε ἀντικείμενον ἢ γεωργικὸν ἐργαλεῖον ἀφιέμενον, πρὸς φύλαξιν, παρὰ τῇ ρίζῃ τῆς κέδρου ἐθεωρεῖτο ἀναφαίρετον, ὁ δὲ κλέπτων τὸ τοιοῦτον ἀντικείμενον ἐθεωρεῖτο ὡς αἰσχρὸς κακοῦργος καὶ ἐτιμωρεῖτο παρὰ τοῦ λαοῦ αὐστηρότατα ἐὰν συνελαμβάνετο.

Ἤδη μέχρι σήμερον κατὰ τὸ Πάσχα καὶ κατὰ τὴν ἑορτὴν τῆς Μεταμορφώσεως τόσον Μαρωνῖται ὅσον καὶ Ἀρμένιοι καὶ Ὀρθόδοξοι τελοῦν λειτουργίας ὑπὸ τὰ δένδρα αὐτά. Ἀλλὰ οἱ προσκυνηταὶ αὐτοὶ δὲν διστάζουν πολλάκις ν' ἀνάπτουν πῦρ διὰ νὰ προπαρακευάσουν φαγητὸν καὶ ἐξ ἀπροσεξίας νὰ μεταδίδουν τοῦτο καὶ εἰς τοὺς κέδρους.

Παρ' ὅλον ὅμως τὸν πλοῦτόν της, τὸν φυσικόν, ἡ Συρία, δὲν εἶνε σήμερον εἰς θέσιν νὰ τρέφῃ τὸν πληθυσμόν της. Ἀθρόοι μέχρι σήμερον μετηνάστευσαν οἱ Σύροι εἰς Αἴγυπτον, ἔτι δ' ἀθροώτεροι σήμερον μεταναστεύουν εἰς τὴν Νότιον Ἀμερικὴν πρὸς πόρον ζωῆς, παρ' ὅλας τὰς περὶ εὐζωΐας ὑποσχέσεις τὰς ὁποίας δίδουν εἰς αὐτοὺς οἱ διάφοροι κατακτηταί.

Γ. Π.

ΔΗΛΩΣΙΣ

Αἴτησις ἐγγραφῆς συνδρομητοῦ ἢ ἀνανεώσεως συνδρομῆς, ὁποθενδήποτε καὶ ἂν προέρχεται, δὲν λαμβάνεται ὑπ' ὄψιν ἐὰν πρωτίστως δὲν συνοδεύηται ὑπὸ τοῦ ἀντιτίμου ἤτοι 2 δολλ. δι' ἓν ἔτος προπληρωμένα.

ΤΑ ΧΕΡΙΑ ΤΟΥ ΙΗΣΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ

(Συνέχεια ἐκ τῆς 5ης Σείδος)

πέσει ἀπὸ τὴν θερμάστραν εἰς τὸν πρὸ αὐτῆς τάπητα καὶ σὺ ἐκινδύνευες νὰ καῇς ζωντανῇ. Ἔτρεξα, χωρὶς νὰ σκεφθῶ διὰ τὸν ἑαυτόν μου, σὲ ἥρπασα, ἐπολέμησα μὲ τὰς φλόγας, ἐπλήγωσα τὰ χέρια μου καὶ ἡ ζωή σου ἐσώθη. Δὲν ὑπάρχει τώρα ἐπὶ τοῦ ἰδικοῦ σου σώματος οὔτε τὸ παραμικρὸν σημεῖον οὔτε ἡ ἐλαχίστη πληγή, ἀλλὰ ἐγὼ ἐπλήρωσα τὴν τιμήν. Δι' αὐτὸ ἔχω τώρα τὰ ἀπεχθῆ αὐτὰ χέρια, τὰ ὁποῖα σὺ δὲν ἀρέσεις».

Ἡ κορασὶς ἐσφόγγισε ἓν δάκρυ εἰς τὰς μικρὰς παρειάς της καὶ ἀπήντησε:— «Καλή μου μητέρα, ἀκόμη μοῦ ἀρέσουν τὰ μαλλιὰ καὶ τὰ μάτια σου, ἀλλὰ περισσότερον τώρα μοῦ ἀρέσουν τὰ χέρια σου, διότι ἔμαθον ὅτι ἐπληγώθησαν χάριν ἐμοῦ.»

Ἀλλὰ τὰ χέρια τοῦ Χριστοῦ ἔχουν καὶ ἄλλην ἰδιότητα: —σ τ η ρ ί ζ ο υ ν, π ε ρ ι κ ρ α τ ο ῦ ν ὅλους τοὺς ἐμπιστευομένους εἰς αὐτά. Πολλοὶ ὅμως ἀποφεύγουν νὰ ζητήσουν στήριγμα εἰς τὰ ἅγια χέρια Του. Εἶνε ἄξιον σημειώσεως ὅτι εἰς τὸ κατὰ Ἰωάννην Εὐαγγέλιον (κεφ. 10. ἐδάφ. 27) ἀναφέρονται ἐπὶ λέξει τὰ ἑξῆς:—«τὰ πρόβατα τὰ ἐμὰ ἀκούουσι τὴν φωνήν μου, καὶ ἐγὼ γνωρίζω αὐτά, καὶ μὲ ἀκολουθοῦσι· καὶ ἐγὼ δίδω εἰς αὐτὰ ζωὴν αἰώνιον καὶ δὲν θέλουσι ἀπολεσθῇ εἰς τὸν αἰῶνα, καὶ οὐδεὶς θέλει ἁρπάσει αὐτὰ ἐκ τοῦ χειρός μου· ὁ Πατήρ μου, ὅστις μοὶ ἔδωκεν αὐτά, εἶνε μεγαλύτερος πάντων, καὶ οὐδεὶς δύναται νὰ ἁρπάσῃ ἐκ τῆς χειρὸς τοῦ Πατρός μου· ἐ γ ὼ κ α ὶ ὁ Π α τ ὴ ρ ἕ ν ε ἶ μ ε θ α». Ἰδοὺ λοιπὸν ἀπόλυτον διπλοῦν στήριγμα.

Ἀλπινιστὴς ὁδηγὸς εὑρέθη μετὰ τῶν ἀκολούθων του εἰς ἀπόκρημνον χάσμα. Δὲν ἦτο τὸ χάσμα πολὺ ἀνοικτόν, ἀλλ' ἦτο πολὺ βαθύ. Ὁ πεπειραμένος ἐκεῖνος ὁδηγὸς ἐπήδησεν ἐπάνω ἀπὸ τὸ χάσμα καὶ μόλις ἐπέρασεν ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος, εἶπε: «—Πηδήσατε καὶ σεῖς· δὲν εἶνε πολὺ εὐρύ· μὴ φοβῆσθε». Ἀλλ' οἱ σύντροφοι ἐφοβοῦντο. Ὁ Ἀλπινιστὴς ὁδηγὸς ἐγονάτισε τότε καὶ ἤπλωσεν ἄνωθεν τοῦ χάσματος τὸ χέρι του, λέγων: «πατήσατε τώρα ἐπάνω εἰς τὸ χέρι μου αὐτὸ μὲ τὸ ἕν σας πόδι καὶ μὲ τὸ ἄλλο πατήσατε εἰς τὸ ἄλλο ἄκρον τοῦ χάσματος. Μὴ φοβῆσθε. Ἀπὸ τὸ χέρι αὐτὸ δὲν ἐξέφυγε κανεὶς ἕως τώρα». Αὐτὸ θὰ ἔπρεπε νὰ λεχθῇ κατ' ἐξοχὴν περὶ τῶν χεριῶν τοῦ Χριστοῦ ἀπὸ τὰ ὁποῖα οὔτε ἐχάθησαν οὔτε θὰ χαθοῦν ὅσοι ἐμπιστεύονται εἰς Αὐτὸν ἀπολύτως.

Ἀναφέρεται εἰς τὸν Παγκόσμιον Πόλεμον τὸ ἑξῆς χαρακτηριστικόν:—Εἰς τὰς τρομερὰς μάχας τῆς Μάρνης κάποιος ἀξιωματικὸς διέταξε στρατιώτην νὰ μεταβῇ εἰς κάποιο πολὺ ἐπικίνδυνο σημεῖον πρὸς τὸ ὁποῖον διαρκῶς ἐκανιοβόλει τὸ ἐχθρικὸν πυροβολικόν. Ὁ στρατιώτης ἐδίσταζεν ἀλλ' εἰς τὸ τέλος εἶπε:—«Ἀξιωματικέ μου, ἂν πιάσω ὀλίγον τὸ δυνατόν σου χέρι θὰ πάρω θάρρος καὶ θὰ τολμήσω».

Ἐὰν λοιπὸν πιάσωμεν τοῦ Χριστοῦ τὰ αἱμόστικτα χέρια, θὰ εἴμεθα ἱκανοὶ νὰ διεκπεραιώσωμεν καὶ τὰ δυσκολώτερα καὶ τὰ βαρύτερα τῶν ἔργων. Ἄξιον ἰδιαιτέρας προσοχῆς εἶνε ὅτι εἰς τὸν Ἡσαΐαν ἀναγράφεται τὸ ἑξῆς: «—Ἐπὶ τῶν χειρῶν μου ἐζωγράφηκά σου.» Καὶ ἐὰν τὰ ὀνόματα ἡμῶν ἐχαράχθησαν ἐπὶ τῶν χειρῶν τοῦ Ἰησοῦ, ποῖος θὰ εἶχε τὴν δύναμιν νὰ τὰ σβύσῃ ἐκεῖθεν; Ὡσαύτως εἰς τὸν 36ον ψαλμὸν ἀναγράφεται:—«Ὅταν πέσῃ ἄνθρωπος οὐ καταραχθήσεται (δὲν θὰ πέσῃ ἀνεπανόρθωτα), ὅτι Κύριος ἀντιστηρίζει χεῖρα αὐτοῦ». Εἰς δὲ τὴν πρὸς Φιλιππησίους ἐπιστολὴν τοῦ Ἀποστόλου Παύλου, γλυκύτατα ἀναφέρεται: «Τὰ πάντα δύναμαι διὰ τοῦ ἐνδυναμοῦντός με Χριστοῦ».

Τὰ χέρια τοῦ Χριστοῦ δὲν εἶναι μόνον χέρια ἀνθρώπου, χέρια ἐργάτου, χέρια ἀναμαρτήτου, χέρια φίλου, χέρια Σωτῆρος, χέρια θείου συντηρητοῦ, ἀλλὰ εἶνε καὶ χέρια κ ρ ι τ ο ῦ—δ ι κ α σ τ ο ῦ ὅπως θὰ ἴδωμεν ἀμέσως παρακάτω. Πῶς κυρίως χρησιμοποιεῖ ὁ δικαστὴς τὰ χέρια του; Ἐπισκεφθῆτε ἕν ὁποιοδήποτε δικαστήριον καὶ θὰ ἰδῆτε τὸν δικαστὴν καθήμενον ἐπὶ τῆς δικαστικῆς ἕδρας. Ἐκεῖ ἀντικρυ στέκει ὁ κατηγορούμενος καὶ παρὰ πέρα στέκουν οἱ μάρτυρες. Καὶ τότε ὁ δικαστὴς μετὰ κύρους, διαβάζει τὴν κατηγορίαν εἰς τὸν κατηγορούμενον.

Στρέψατε τώρα εἰς τὸ δέκατον κεφάλαιον τῆς πρὸς Ρωμαίους Ἐπιστολῆς καὶ διαβάσατε:—«Ὅλην τὴν ἡμέραν ἐξέτεινα τὰς χεῖράς μου πρὸς λαὸν ἀπειθοῦντα καὶ ἀντιλέγοντα» καὶ σκεφθῆτε ἐὰν δὲν εἶναι δίκαιον τὸ ἐν τῇ πρὸς Ἑβραίους ἐπιστολῇ γραφὲν: —«Φοβερὸν τὸ νὰ πέσῃ τις εἰς χεῖρας Θεοῦ ζῶντος.»

Πρὸ τοῦ Μαγάλου λοιπὸν Θρόνου, ὁ Κριτὴς ὅλων θὰ ἀνοίξῃ τὸ βιβλίον τῆς ζωῆς μὲ τὰ ἴδια Του ἐκεῖνα χέρια καὶ θὰ ἐξαγγείλῃ τὴν δικαίαν καταδίκην: «—Φύγετε ἀπ' ἐμοῦ οἱ ἐργαζόμενοι τὴν ἀνομίαν· ὅτι ποτὲ δὲν σᾶς ἐγνώρισα». Εἶνε ἄλλως τε ἀλήθεια ὅτι «ὅπως τὸ δένδρον πίπτει, οὕτω καὶ θὰ μείνῃ» κατὰ τὴν λαϊκὴν παροιμίαν. Ἐὰν ὅθεν ὁ ἄνθρωπος δὲν θέλει νὰ ἀκούσῃ τὸν Χριστὸν ὡς Κριτὴν ἐξαγγέλλοντα τὴν αἰωνίαν του καταδίκην, πρέπει νὰ τὸν δεχθῇ ὡς προσωπικὸν αὐτοῦ Σωτῆρα.

Ἐν τέλει, τὰ χέρια τοῦ Χριστοῦ παρουσιάζονται καὶ ὡς χέρια π ρ ο σ κ α λ ο ῦ ν τ α. Εἰς τὸ τέλος τοῦ ἑνδεκάτου κεφαλαίου τοῦ κατὰ Ματθαῖον Εὐαγγελίου βλέπομεν Αὐτὸν νὰ στέκῃ πρὸ ἐκείνων ποὺ ἦσαν βεβαρυμένοι ἀπὸ πολλὰς ἁμαρτίας καὶ νὰ τονίζῃ τὴν ἑξῆς ὡραίαν πρόσκλησιν: «Ἔλθετε πρός με, πάντες οἱ κοπιῶντες». Ἦτο κάποτε ἐργάτης ὁ Ἰησοῦς καὶ ἀποτείνεται μὲ γλυκύτητα πρὸς τοὺς κοπιῶντας. «Ἔλθετε πρός με πάντες οἱ κοπιῶντες καὶ πεφορτισμένοι, καὶ ἐγὼ θέλω σᾶς ἀναπαύσει».

Πῶς νομίζετε ὅτι ἔστεκεν ὁ Χριστὸς ὅταν ἔκαμνε τὴν πρόσκλησιν, τοῦ «ἔλθετε πρός με;» Διὰ νὰ ἀπαντήσητε εἰς τὴν ἐρώτησίν μου αὐτὴν σκεφθῆτε πῶς οἱ γονεῖς προσπαθοῦν νὰ διδάξουν εἰς τὸ παιδίον νὰ περιπατῇ. Ὁ πατὴρ στέκει πρὸς τὸ ἕν μέρος τοῦ δωματίου καὶ ἡ μήτηρ πρὸς τὸ ἄλλο. Ὁ ἕνας ἐξ αὐτῶν λέγει εἰς τὸ παιδίον «ἐλθέ», καὶ ὅταν κάμνῃ τὴν προτροπὴν αὐτὴν δὲν ἔχει βεβαίως τὰ χέρια του ὄπισθεν διπλωμένα· αὐτὸ βεβαίως δὲν θὰ ἦτο ἐνθαρρυντικὸν διὰ τὸ παιδίον.

Μὲ τὴν πρόσκλησιν τοῦ «ἐλθὲ» γίνεται καὶ ἡ ἀνάλογος πρᾶξις, ἡ ἀνάλογος κίνησις· καὶ ὅταν τὸ βρέφος βλέπῃ τὰ προτεταμένα χέρια τοῦ πατρός, προσπαθεῖ νὰ σύρῃ τὰ πόδια του καὶ νὰ ἔλθῃ ἀπὸ τὸν ἕνα γονέα εἰς τὸν ἄλλον. Κατὰ ταῦτα, ὅταν ὁ Χριστὸς εἶπεν «ἔλθετε πρός με» προέτεινε τὰ χέρια Του. Μάλιστα! Καὶ ὅταν ἀκόμη ἀπέθνησκε προέτεινε τὰ χέρια Του εἰς ἔνδειξιν ὅτι ἤθελε νὰ ἐναγκαλισθῇ καὶ νὰ λάβῃ μαζύ Του εἰς ἀνάστασιν καὶ ὅλον τὸν κόσμον.

«Ἴδε τὰς χεῖράς μου» (Ἰωάννης 20, 27) λέγει ὁ Χριστὸς καὶ προτείνει αὐτὰς πάντοτε πρὸς ὅλους, θέλων νὰ τοὺς ὁδηγήσῃ πρὸς ἀσφαλὲς μέρος, ὅπου μόνον ἀπόλυτος ἡσυχία ὑπάρχει. Ἀκούσατέ Τον νὰ ἐπαναλαμβάνῃ τὴν ἰδίαν γλυκεῖαν πρόσκλησιν, τὴν πρόσκλησιν τοῦ προθύμως προσκαλοῦντος:—«Ἰδοὺ ἵσταμαι εἰς τὴν θύραν καὶ κρούω». «Ἴδετε τὰς χεῖράς μου.»

Ἀρχιμ. ΓΕΡΜΑΝΟΣ ΠΟΛΥΖΩΙΔΗΣ

ΣΥΝΤΟΜΟΙ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΑΙ ΕΙΔΗΣΕΙΣ

Τὴν 14ην Ἰουνίου ὁ Σεβασμιώτατος Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηναγόρας παρευρέθη εἰς τὴν ἐπὶ τῇ λήξει τῶν Ἑλληνικῶν μαθημάτων γενομένην ἐν τῷ TEXTILE HIGH SCHOOL τῆς Νέας Ὑόρκης τελετήν, ὑπὸ τῆς Ἐκπαιδεύσεως Ἐνηλίκων τῆς W. P. A. ὁμιλήσας πρὸς τοὺς φοιτητὰς καὶ φοιτητρίας καταλλήλως.

—Ἐξόχως ὡραία ἦτο ἡ τελετὴ τῶν ἐγκαινίων τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ τῆς Κοινότητος Τορόνδου Καναδᾶ λαβοῦσα χώραν τὴν 19ην Ἰουνίου. Τῆς τελετῆς προεξῆρχεν ὁ Σεβ. Ἀρχιεπίσκοπος.

—Τὴν 19ην Ἰουνίου ἐλειτούργησε καὶ ὡμίλησε καταλλήλως ὁ Θεοφιλ. Β. Ἐπίσκοπος Βοστώνης κ. κ. Ἀθηναγόρας ἐν τῷ Καθεδρικῷ Ναῷ τοῦ Εὐαγγελισμοῦ ἐν Βοστώνῃ, τὴν δὲ 26ην ἰδίου μηνὸς ἐν τῷ Ἱ. Ναῷ Ἁγίου Ἰωάννου τῆς ἰδίας πόλεως.

—Ἦλθεν ἐκ Σικάγου εἰς Νέαν Ὑόρκην τελευταίως καὶ ἔλαβε μέρος εἰς διαφόρους συσκέψεις ἐν τῇ Ἀρχιεπισκοπῇ ὁ Σεβασμιώτατος Ἐπίσκοπος κ. κ. Κάλλιστος.

—Ἀντιπρόσωποι τοῦ ἐπισήμου περιοδικοῦ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου «Ἡ Ὀρθοδοξία» διωρίσθησαν δι' ἅπασαν τὴν Βόρειον Ἀμερικὴν καὶ τὸν Καναδᾶν πρὸς ἐγγραφὴν συνδρομητῶν καὶ εἴσπραξιν συνδρομῶν, οἱ Εὐλαβέστατοι Κληρικοὶ Δ. Νεστορίδης καὶ Κωνστ. Γλυνὸς ὑπὸ διεύθυνσιν 6105 South Michigan Ave., Chicago, Ill.

—Τὴν 12ην Ἰουνίου ἐτέλεσεν ἐν LOWELL, MASS., ἐν τῷ Ἱ. Ναῷ Ἁγίας Τριάδος, τὴν πρώτην αὐτοῦ Ἀρχιερατικὴν Λειτουργίαν, ἐν μέσῳ πληθούσης Ἐκκλησίας, ὁ νέος Ἐπίσκοπος Θεοφιλ. κ. Ἀθηναγόρας.

—Αἱ ἐξετάσεις τοῦ Ἱεροδιδασκαλείου Πόμφρετ ἔλαβον χώραν κατὰ τὴν δευτέραν ἑβδομάδα Ἰουνίου, ἡ δὲ σχετικὴ τελετὴ κατὰ τὸ ἀπόγευμα τῆς Κυριακῆς 12ης Ἰουνίου. Παρευρέθη πολὺ πλῆθος.

—Ἡ Κεντρικὴ Φιλόπτωχος Ἀδελφότης τῶν Ἑλληνίδων Κυριῶν τῆς Ἀμερικῆς συνῆλθε τελευταίως εἰς συνεδρίαν ἀσχοληθεῖσα εἰς ζητήματα τῆς δικαιοδοσίας της.

—Τὴν τελευταίαν ἑβδομάδα τοῦ μηνὸς Ἰουνίου ὁ Σεβ. Ἀρχιεπίσκοπος διῆλθεν ἐν Νοτίῳ Καλιφορνίᾳ ἐπισκεφθεὶς τὴν Κοινότητα Λὸς Ἄντζελες καὶ ἄλλας γύρω παροικίας.

—Ἐνεκρίθη ἡ ἀγορὰ νέου Ναοῦ ὑπὸ τῆς Κοινότητος Ἁγίου Γεωργίου—Ἁγίου Δημητρίου Νέας Ὑόρκης.

—Εἰς τὴν ἀκροτέραν παροικίαν τῆς Φλωρίδος, τὴν Τάμπαν, προσπαθοῦσαν νὰ ὀργανωθῇ ὡς Κοινότης, διεβιβάσθησαν αἱ εὐχαὶ τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Ἀρχῆς.

—Συνῆλθεν εἰς τὴν τακτικήν του συνεδρίαν τὴν παρελθοῦσαν ἑβδομάδα τὸ Πνευματικὸν Δικαστήριον τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς, λαβὸν διαφόρους ἀποφάσεις.

—Τὸν Θεοφιλέστατον νέον Ἐπίσκοπον κ. Ἀθηναγοραν παραμείναντα ἐπὶ δεκαήμερον ἐν Νέᾳ Ὑόρκῃ, ἐπεσκέφθησαν ἐν τοῖς Γραφείοις τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς διάφοροι ἐπιτροπαὶ καὶ πολλοὶ ὁμογενεῖς ὑποβάλλοντες τὰ εὐλαβῆ συγχαρητήριά των ἐπὶ τῇ ἐκλογῇ του.

—Ὁ Θεοφιλ. Ἐπίσκοπος κ. Ἀθηναγόρας παρευρέθη τὴν 23ην Ἰουνίου ἑσπέρας εἰς τὴν συγκέντρωσιν τοῦ Ἀπογευματινοῦ Σχολείου τοῦ Καθεδρικοῦ Νέας Ὑόρκης.

ΔΙΑ ΤΟΥΣ ΑΦΑΝΕΙΣ ΗΡΩΑΣ

Ο ΘΕΡΜΟΤΕΡΟΣ τῶν μηνῶν εἰσῆλθεν ἤδη καὶ αἱ Κοινότητές μας διέρχονται τὴν ἀγονωτέραν τοῦ ἔτους ἐποχήν. Καὶ κατὰ τὴν περίοδον αὐτὴν τὴν θερινὴν αἱ Ἐκκλησιαστικαὶ Ἐπιτροπαὶ ἔχουν ὑποχρέωσιν νὰ σκεφθοῦν καὶ διὰ τοὺς Ἱερατικούς των προϊσταμένους καὶ διδασκάλους. Εἶναι ἐκεῖνοι οἱ ὁποῖοι μεριμνῶντες διὰ τὸ ἐμπιστευθὲν εἰς αὐτοὺς ποίμνιον, προσπαθοῦν καθ' ὅλον τὸ ἔτος νὰ ἐκτελοῦν τὰς καὶ ἀπὸ τὸ ὑψηλόν των ὑπούργημα ἀπορρεούσας εὐθύνας καὶ ὑποχρεώσεις μὲ ἀφοσίωσιν, χωρὶς νὰ μεμψιμοιροῦν χωρὶς νὰ γογγύζουν. Καὶ αἱ Κοινότητές των ὀφείλουν νὰ ἀποβλέπουν πρὸς αὐτοὺς ὡς ἀληθινοὺς πατέρας ὅπως καὶ αὐτοὶ θεωροῦν αὐτὰς ὡς πραγματικὰ παιδιά των. Δὲν εἶνε σπάνιον τὸ φαινόμενον εἰς τὰς ἄλλας γύρω Ἐκκλησίας νὰ προτρέπωνται οἱ Ἱερεῖς νὰ ἐφησυχάζωσι πολλάκις καὶ ἐπὶ ἕνα ὁλόκληρον μῆνα ἢ καὶ δύο ἀκόμη μῆνας μὲ πλήρεις τὰς ἀποδοχάς των. Οἱ ἰδικοί μας Ἐκκλησιαστικοὶ Ἐπίτροποι, οἱ ὁποῖοι καὶ ἐκ γενναιοδώρων προγόνων προέρχονται καὶ οἱ ἴδιοι γενναιόδωροι εἶνε, ἂς προτρέψουν τοὺς πνευματικούς των πατέρας, τοὺς Ἱερεῖς, νὰ ἐφησυχάσουν ἐπί τινας ἡμέρας κατὰ τὸ θέρος τοῦτο διὰ νὰ ἀνακτήσουν νέας δυνάμεις καὶ ἐπιδοθῶσιν κατόπιν ξεκουρασμένοι εἰς τὸ ἔργον των τὸ ὁποῖον τόσον βαρὺ ἄλλως τε καὶ τόσον δύσκολον εἶναι ἐν τῇ χώρᾳ ταύτῃ, ὅπως ἐκ πείρας γνωρίζομεν.

ΕΞΕΔΟΘΗ ΚΑΙ ΚΥΚΛΟΦΟΡΕΙ
ΤΟ ΝΕΟΝ ΜΟΥΣΙΚΟΝ ΒΙΒΛΙΟΝ

Η ΘΕΙΑ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑ

ΑΓΙΟΥ ΙΩΑΝΝΟΥ ΤΟΥ ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΥ

Εἶναι τονισμένον εἰς τὴν Βυζαντινὴν Μουσικὴν μὲ Εὐρωπαϊκὴν παρασημαντικήν. Ἐνηρμονισμένον διὰ τετραφωνίαν καὶ Μουσικὸν Ὄργανον, Ἁρμόνιον ἢ Πιάνο. Περιέχει ὅλην τὴν Λειτουργίαν, τὰ ψαλλόμενα ὑπὸ τῆς χορῳδίας καὶ εὐχὰς καὶ αἰτήσεις τοῦ Ἱερέως. Περιλαμβάνει μίαν Λειτουργίαν διὰ τὰς Κυριακὰς καὶ μεγάλας Ἑορτὰς καὶ ἄλλην συντομωτέραν διὰ τὰ Κατηχητικὰ Σχολεῖα καὶ τὰς Καθημερινάς. Εἶναι λίαν εὔχρηστον καὶ ἡ τιμή του ἐκανονίσθη εἰς μόνον 75 σέντς πρὸς κάλυψιν τῶν ἐξόδων ἐκδόσεως καὶ βιβλιοδετήσεως.

ΠΡΟΜΗΘΕΥΘΗΤΕ
τὸ νέον τοῦτο Μουσικὸν Βιβλίον διὰ τὰς Ἐκκλησίας, τὰ Ἑλληνικὰ καὶ Κατηχητικὰ Σχολεῖα καὶ τὰ σπίτια.

Ἀπευθυνθῆτε:
Supreme Educational Board, Greek Archdiocese
25-19 30th Drive, Astoria, L. I., N. Y.

ΕΚΔΟΤΙΚΑ ΚΑΙ ΤΥΠΟΓΡΑΦΙΚΑ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ

D. C. DIVRY. Inc.

ΤΟ

ΑΓΓΛΟ-ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ

ΚΑΙ

ΕΛΛΗΝΟ-ΑΓΓΛΙΚΟΝ

ΛΕΞΙΚΟΝ

ΤΣΕΠΗΣ

DIVRY

ΕΙΝΑΙ ΤΟ ΚΑΛΛΙΤΕΡΟΝ ΤΟΥ ΕΙΔΟΥΣ ΤΟΥ ΕΙΣ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟΝ

Ἔχει ἄνω τῶν 35,000 Λέξεων μὲ τὴν **ΑΠΟΛΥΤΩΣ ΑΚΡΙΒΗ** προφοράν καὶ σημασίαν των.

Πρὸς τούτοις ἔχει σύντομον ἀλλὰ τελείαν Ἀγγλικὴν Γραμματικήν, Γεωγραφικὰ καὶ Κύρια Ὀνόματα μὲ τὴν προφοράν των, τὰς Πόλεις καὶ Πολιτείας τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν ἐπίσης μὲ τὴν προφοράν των, Συγκριτικοὺς Πίνακας Νομισμάτων, Μέτρων καὶ Βαρῶν, Θερμομέτρων, Ἡμερολογίων, Πολύχρωμον 12σέλιδον χάρτην τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν καὶ τοῦ Κόσμου, Ταχυδρομικάς, Ἐμπορικὰς καὶ ἄλλας Πληροφορίας, τὰς ὁποίας ὁ Ἑλληνοαμερικανὸς μολονότι καθημερινῶς χρειάζεται **ο ὔ δ α μ ο ῦ ἀ λ λ α χ ο ῦ θ ὰ ε ὕ ρ η.**

Τὸ Λεξικὸν **DIVRY** εἶναι χρησιμώτατον εἰς τοὺς ἐδῶ Ἕλληνας εἴτε τελείως εἴτε ἀτελῶς γνωρίζοντας τὴν Ἀγγλικὴν Γλῶσσαν, εἰς Ἀμερικανοὺς προσπαθοῦντας νὰ μάθωσιν Ἑλληνικά, ὡς καὶ εἰς ὅλους μας ὡς πρόχειρον Λεξικὸν Ἑλληνικῆς Ὀρθογραφίας.

ΤΙΜΑΤΑΙ ΧΡΥΣΟΔΕΤΟΝ $1.25

καὶ ἀποστέλλεται παντοῦ **ἐλεύθερον** ταχυδρομικῶν τελῶν.
Διὰ παραγγελίας Γράψατε:

D. C. DIVRY, Inc.
240 WEST 23RD STREET
NEW YORK, N. Y.

ΕΚΤΕΛΟΥΜΕΝ ΠΑΝΤΟΣ ΕΙΔΟΥΣ ΤΥΠΟΓΡΑΦΙΚΑΣ ΕΡΓΑΣΙΑΣ ΔΙΑ ΚΟΙΝΟΤΗΤΑΣ, ΣΧΟΛΕΙΑ, ΚΛΠ.

— ΓΡΑΨΑΤΕ —

D. C. DIVRY, Inc., 240 W. 23RD ST., NEW YORK